

ПОЛИТИКИН

ЗАБАВИШНИК

2
ДИНАРА

ГОДИНА
XXXIII
БРОЈ
1075
4. VIII 1972.

КОМПЛЕТАН СТРИП

РИП КИРБИ

**ОСУМЊИЧЕНИ
ДЕСМОНД**

ЉУДИ С НАЈЈАЧИМ ЗУБИМА

АУСТРАЛИЈСКИ ДОМОРОЦИ
ИЗ ПУСТИЊЕ ГИБСОН
ЈЕДИНИ СУ ЉУДИ НА СВЕТУ КОЈИ
СВОЈЕ КАМЕНО ОРУЖЈЕ И АЛАТКЕ
УОБЛИЧАВАЈУ ЗУБИМА!

СРЕБРНИ НОВЧИК

ИСКОВАН У МЕКСИКО СИТИЈУ
1536. ГОДИНЕ
ПРВИ ЈЕ МЕТАЛНИ НОВАЦ
ИЗДАТ У
ОБЕ АМЕРИКЕ.

Ripley

Веровати или не!

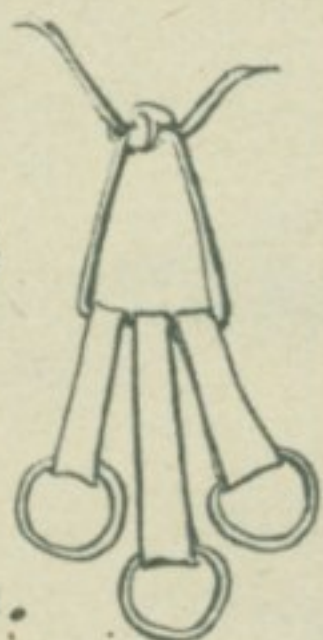

ЦРКВА ГОСПЕ С КРАЈА СВЕТА

У СУЛАКУ (ФРАНЦУСКА)
САГРАЂЕНА 980. НА ВЕТРОМ ШИБАНОЈ
МОРСКОЈ ОБАЛИ БИЛА ЈЕ ВИШЕ ОД
100 ГОДИНА НЕВИДЛИВА ЈЕР ЈУ ЈЕ
ПЕСАК ПОТПУНО ЗАТРПАО.
ГОДИНЕ 1859. ЗА ВРЕМЕ ЈЕДНЕ
ИЗУЗЕТНО ЈАКЕ НЕПОГОДЕ ВЕТАР ЈЕ
ОДУВАО ПЕСАК И ЦРКВА СЕ
ПОНОВО ПОЈАВИЛА!

ОГРИЦА

ОД НАЗРЕБЕР
ЕМАЈЛА НА
СВЕТУ -
КРУЖНИХ ЗУБА
ЈЕДНЕ ВРСТЕ
МИША
СМАТРАНА ЈЕ
НЕКАД У
ЕТИОПИЈИ
КАО
ЛЕК
ПРОТИВ
РАЗРОКОСТИ.

ВАЈАР КОЈИ НИКАД НИЈЕ ВИДЕО СВОЈ МОДЕЛ

ЕРНЕСТО МАСУЕЛИ
ИЗ РИМА
ПОСТАО ЈЕ ПОЗНАТ ВАЈАР
ИАКО ЈЕ 40 ГОДИНА БИО
ПОТПУНО СЛЕП!

НА

Заставама

СТАРИХ НОВОЗЕЛАНДСКИХ
МАОРА - И ТО ПРЕ ДОЛАСКА
ПРВИХ ЕВРОПЉАНА -
НАЛАЗИЛИ СУ СЕ КРЕСТ,
ПОЛУМЕСЕЦ И
ЗВЕЗДА!

1075

ЈЕСТЕ ЛИ ВЕЋ ЧУЛИ ДА...

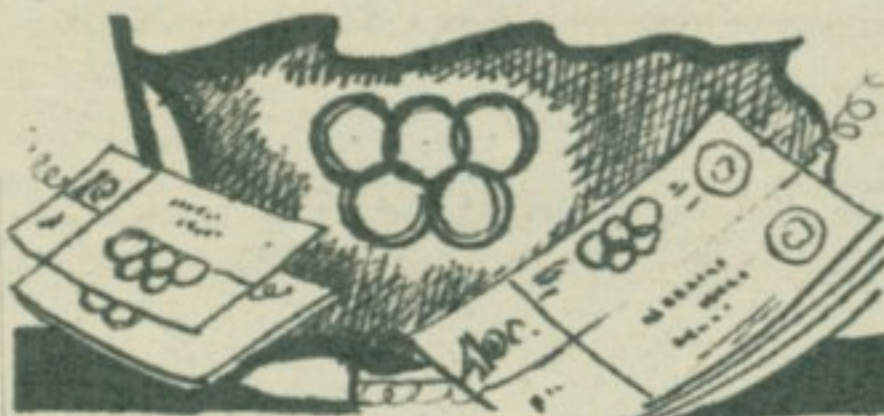
● енглески брод Сиријус је први
брод на пару који је прешао
Атлантук 1838. године. Раздаљи-
ну од Бристола до Њујорка пре-
вадио је за 18 дана а пловио је
брзином од 8 миља на час.

● ботаничари са Хаваја тврде да
су после дужег посматрања и
проучавања дошли до закључка
да мимоза брже расте и има
много више цветића ако јој се
сваког дана свира класична му-
зика.

● према мишљењу организатора
овогодишњих олимпијских игара
у Минхену фалсификатори неће
моћи да фалсификују улазнице.
Наиме организатори су израдили
улазнице које осим два водена
жига и испреплетаних линија
имају и метални конач провучен
целом дужином. Досад је про-

дато већ два милиона улазних
ца. Највеће интересовање је за
гимнастику, бицикличке трке,
стрелаштво, пливање и јахање а
најмање за возњу кануом, хокеј
и рвање.

● управа зоолошког врта Оби-
хиро из Јапана обавестила је но-
винаре да се један мрки шесто-
годишњи медвед тек недавно
пробудио из зимског сна који је
трајао 106 дана. Овај својеврсни
зимски сан мео је просањао у
једној одаји у којој је стално
одржавана температура од минус

6 до минус 10 Целзијусових сте-
пени. Чувари кажу да после ова-
ко дугог сна код медведа нису
приметили ништа необично изу-
зев апетита: појео је ведро пуно
јабука и јаја и попио ведрицу
млека.

● један од најмањих и најнео-
бичнијих музеја у Западној Не-
мачкој свакако је музеј колоњ-
ске воде у Келну. Музеј је смеш-
тен у згради предузећа Фарина,
најстарије фабрике колоњске во-
де. Фабрику је основао Јохан
Марија Фарина, пореклом Тали-
јан, 1709. године и у музеју по-
ред осталих експоната налази се
најстарије сачувано дрвено буре
у коме је он припремао своју

мирисну воду. Али Фаринина ми-
рисна водица није увек служила
за мирисање, бар тако кажу по-
жутели папири такође изложени
у овом музеју. На њима пише да
је почетком 18. века ова "водица
из Келна" рекламирана као елик-
сир за лечење разних болести.
Продавана је у бочицама за ле-
кове а на упутству пише да она
ублажава све могуће болове и
тешкоће које настају као после-
дица куге и колитичних напада,
као и главобољу и зубобољу.

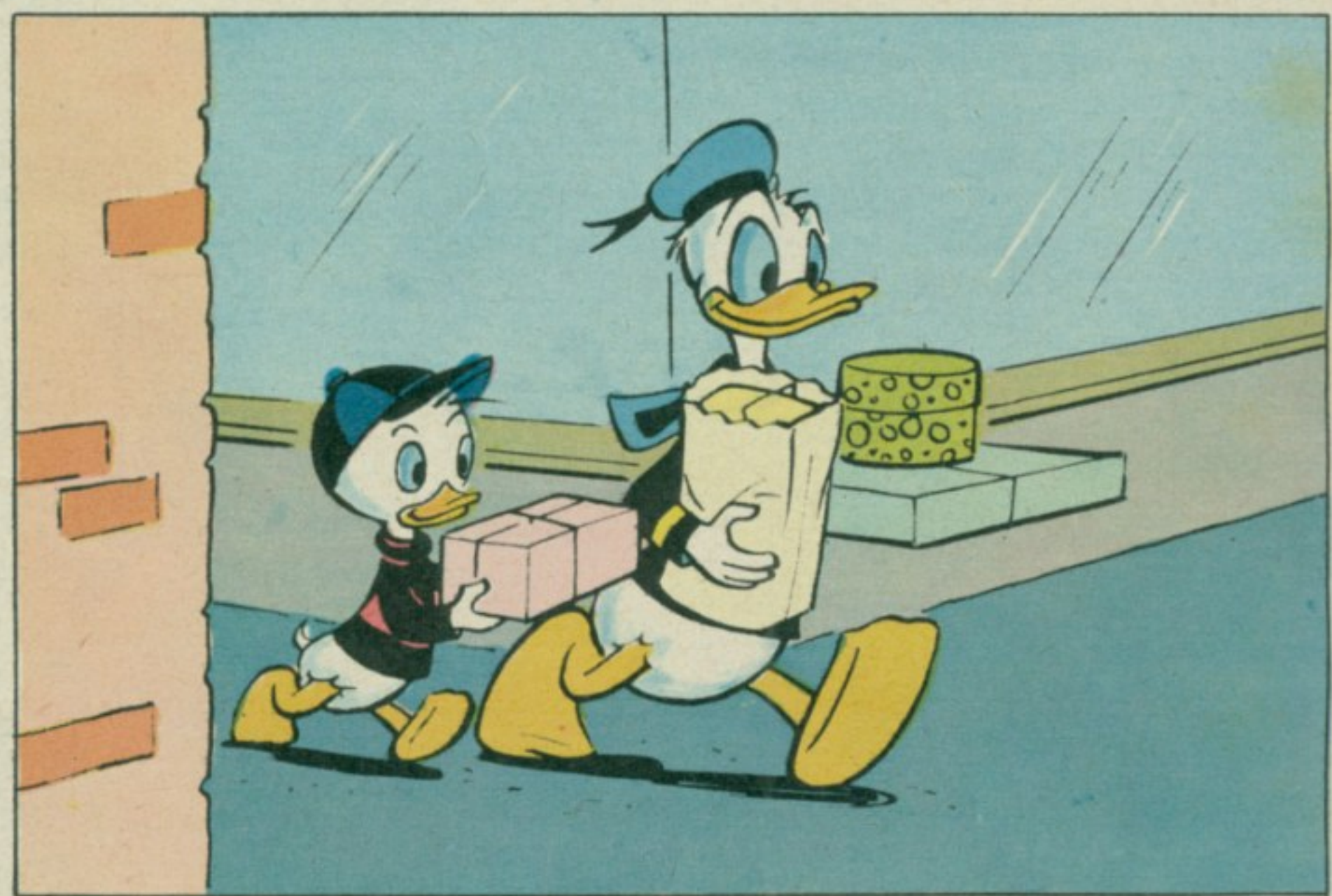
● први амерички сателит Екс-
плорер лансиран је 31. јануара
1958. године.

разним пићем тако да келнер
донесе само поручено месо а
гост га сам пече. За љубитеље
пива овај ресторатер припремио
је и мање буриће на точкићима
из којих сваки гост сам себи
точи пиће како жели, са мало
или доста пене. Ресторан је увек
пун.

WALT
DISNEY

ПАЈА ПАТАК

Офицери гарде упали су у цареву спаваћу собу, направили кланицу и на чизмама разнели тело Павла I Романова!

СВ

У јесен 1836. године један коњаник приближавао се граду Красноуфимску у Пермском округу. Кочијаш који је истим путем терао кола према граду радознао је посматрао странца чији су необично висок стас и сигурно држање у седлу падали у очи. Коњаник се изненада лагано приближио таљигама и учтиво упитао кочијаша може ли га повести. Овај је пристао мада му није било јасно зашто странац жели да се вози кад има коња за јахање. Али, непознати је сјахао, лаким ударцем руке отерао свога коња и попео се на кола. Бич је фијукнуо, кола су кренула према оближњем селу предграђу Красноуфимска.

Пројанан у Сибир

Кочијаш током вожње није успео од свог сапутника да извуче ни једну једину реч. Непознати је био обучен као сељак, имао је око 60 година. Међутим, кочијаша је највише збуњивало то што се изглед странца никако није слагао са сељачким оделом које је носио. Нарочито су руке одавале да се никада није бавио физичким пословима. Стигли су у село. Док је кочијаш испрецао коње, група радозналих мештана о-

Свети човек Фјодор Кузмић.

купила се око придошлице. И њима је странац био сумњив.

Најзад је неко обавестио полицију и непознати је ухапшен. У полицијској станици никако нису могли да га натерају да да било какве податке о својој личности. И полицајци су запазили његово понашање великог господина и никако ни су знали шта са њим да раде. На сва питања он је одговарао само са три речи: „Ја сам скитница!“. Најзад је пристао да каже и своје име: „Фјодор Кузмић“. Полицајци су дигли руке од даљег испитивања и тврдоглавог странца казнили због скитње са 20 удараца бичем

и протеривањем у Сибир. Крајем марта 1837. године Фјодор Кузмић стигао је у Богојављенск, у Томској губернији.

Свети човек

Живот сибирских прогнанника у царској Русији није био нимало лак. Кузмић је 5 година провео на раду у дестилацији алкохола, а затим су га пребацили у рудник злата. Но, сви су се према њему односили с дубоким поштовањем и ником није падало на памет да на

бавио шта приморава овог старца коме су огроман стас и дугачка бела брада, али и достојанство и племенитост, прибавили глас „светог човека“. Тако му је богати сељак Иван Латишчев направио о свом трошку кућу и Кузмић се у њу преселио. Постао је веселији и приступачнији, али о себи никада није говорио. Волео је сеоску децу и давао им часове из читања, писања, историје, географије.

Глас о Фјодору Кузмићу ширио се све даље. Једнога дана десило се нешто што је унело немир у душе становника Богојављенска: у посету Фјодору Кузмићу дошло је лично Његово пре-

освештенство Атанасије, епископ Иркутска. Њихов су срет нарочито је збунио сељаке. Чим је угледао епископа, Кузмић се бацио на колена. Али, и епископ је клекао пред Кузмића! Епископ, који клечи само пред олтаром, царем и патријархом! Као да то већ није било довољно, епископ је Кузмића пољубио у руку. Најзад су, руку под руку, епископ и Кузмић, кога су сви у селу звали Старец, ушли у кућу. Сељаци су их чули како разговарају, као два стара пријатеља, на неком неразумљивом језику.

Војник се укочио

Мештани су били запрепашћени — човек који се с једним од највиших црквених достојанственика Русије понаша као са старим пријатељем не може бити обичан сељак! Да му није случајно рођак?! Али, епи-

ЕДОЦИ СУ ЛАГАЛИ

ВЕЛИКЕ
МИСТЕРИЈЕ
ПРОШЛОСТИ

Кочијашу није било јасно зашто чудни странац жели да се вози када има коња за јахање

скоп не пада на колена пред рођаком, а још мање га љуби у руку! Један од људи који су добро познавали Стареца, И. Чистјаков, причао је да он течно говори неколико страних језика, да је изванредно образован, да посебно живо прича о догађајима из 1812. године када је поражен Наполеон. Необично детаљно описивао је и улазак руског цара Александра I у Париз, читаву његову свиту, начин на који је Париз био украшен. Не треба заборавити да се ово дешавало у првој половини XIX века када сељаци и скитнице нису имали начина да све то са знају из књига или новина.

Ко зна докле би трајала нагађања о Старцу да се једнога дана у селу није случајно појавио неки испужени војник. Угледавши Кузмича војник се укочио као да га је ударио гром, а затим је крикнуо: „Цар! наш баћушка Александар Павлович!“ Старец се тргао, пожурио према војнику који је стајао мирно и

промрмљао: „Пути! Ја сам скитница! Ако те неко чује, отићи ћеш на робију, а ја ћу морати да одем одавде. Никоме не смеш рећи да сам ја цар!“

Нервни слом

Император и самодржац Русије, краљ Пољске, велики кнез Финске, Александар I Павлович Романов дошао је на престо под језивим околностима. Његов отац цар Павле I, омрзнути деспот по свој прилици умно поремећен, доживео је страшну судбину. Официри гарде који су га мрзели ступили су у везу с престолонаследником Александром тражећи његову подршку у покушају да збаце цара с престола. Александар је пристао јер није одобравао очеве поступке, под условом да се цару Павлу ништа не догоди већ да само

буде прогнан у један од царских двораца.

Завереници су му то обещали, али нису одржали реч. Када су једне ноћи провалили у цареву спаваћу собу, направили су кланицу и на чизмама разнели тело Павла I. Када је то чуо, Александар је доживео нервни слом. Од тада, па све до смрти прогањала га је мисао да је убио сопственог оца. Од тог тренутка Александар је, по речима свог психијатра, постао „непокојан и депресиван меланхолик под мистичним и мрачним опсесијама“.

Цар је умро

Првих дана своје владавине као и за време бурних година ратовања с Наполеоном Александар I био је превише заузет да би се могао посветити својим мрачним мислима. Међутим, када је победио, када је

имао довољно времена, вратиле су се и црне успомене. Цар је бежао од себе и мрачних мисли по читавој својој бескрајној царевини. Двор је стално био у покрету, стално се путовало и сељакало. Али, цар је старио, био је све мање кадар да путује, а снови су му постајали све мрачнији. Тада му је први пут пало на памет да се, када напуни 50 година, одрекне престола — да абдицира и повуче се.

Новембра 1825. године стигао је Александар I са пратњом у Таганрог на Азовском мору. Читавим путем од Севастопоља до Таганрога тресла га је грозница. Лекари који су га у Таганрогу прегледали поставили су дијагнозу: маларија! — у то време смртоносна болест. А цар је одбијао да узме било какав лек. Првог децембра 1825. цар Александар I Романов је изdahнуо. Тако кажу званични извори.

Царева смрт дошла је тако неочекивано да се по читавој Русији пронео глас како Александар I симулира болест и како се претвара да је умро да би нестао из јавног живота. Али, цар је био болестан, прегледали су га лекари, умро је пред сведоцима! Његово тело било је изложено а за-

тим сахрањено у Успенском сабору у Кремљу. Све ово је тачно, али баш ту почињу тајне — бројни очевици оставили су сведочанства која се толико разликују да је јасно да чеко од њих лаже!

Гроб је доказ

Записник о аутопсији царевог леша потписао је 10 лекара. Међу њима налазио се и др Тарасов који, међутим, у својим мемоарима изричито тврди да нити је присуствовао аутопсији, нити је потписао било какав записник. У записнику се, затим, тврди да су на лешу нађени трагови једне болести од које цар, то се поуздано зна, никада није патио. Цар је имао озледу на левој нози, а записник констатује озледу на десној. Што се тиче сахране, још постоје изјаве неких људи из којих се види њихова запрепаштеност када су угледали изложено тело: покојник у ковчегу уопште није лично на цара, а био је и много мањег стаса.

Ово све, наравно, не доказује да је „скитница“ Фјодор Кузмич био у ствари цар Александар I који се повукао у самоћу мучен грижом савести. То не доказује ни чињеница да су у року од неколико година његову кућицу посетили, осим епископа Иркутска, и епископи Томска и Камчатке као и два члана царске породице, велики кнежеви Николај Александрович и Алексеј Александрович. Сви који су му долазили у посету љубили су га у руку. Када је велики кнез Николај одлазио, Кузмич је промрмљао људима око себе: „Каквог су ме знали њихови дедови! А ето каквог ме познају унуци!“

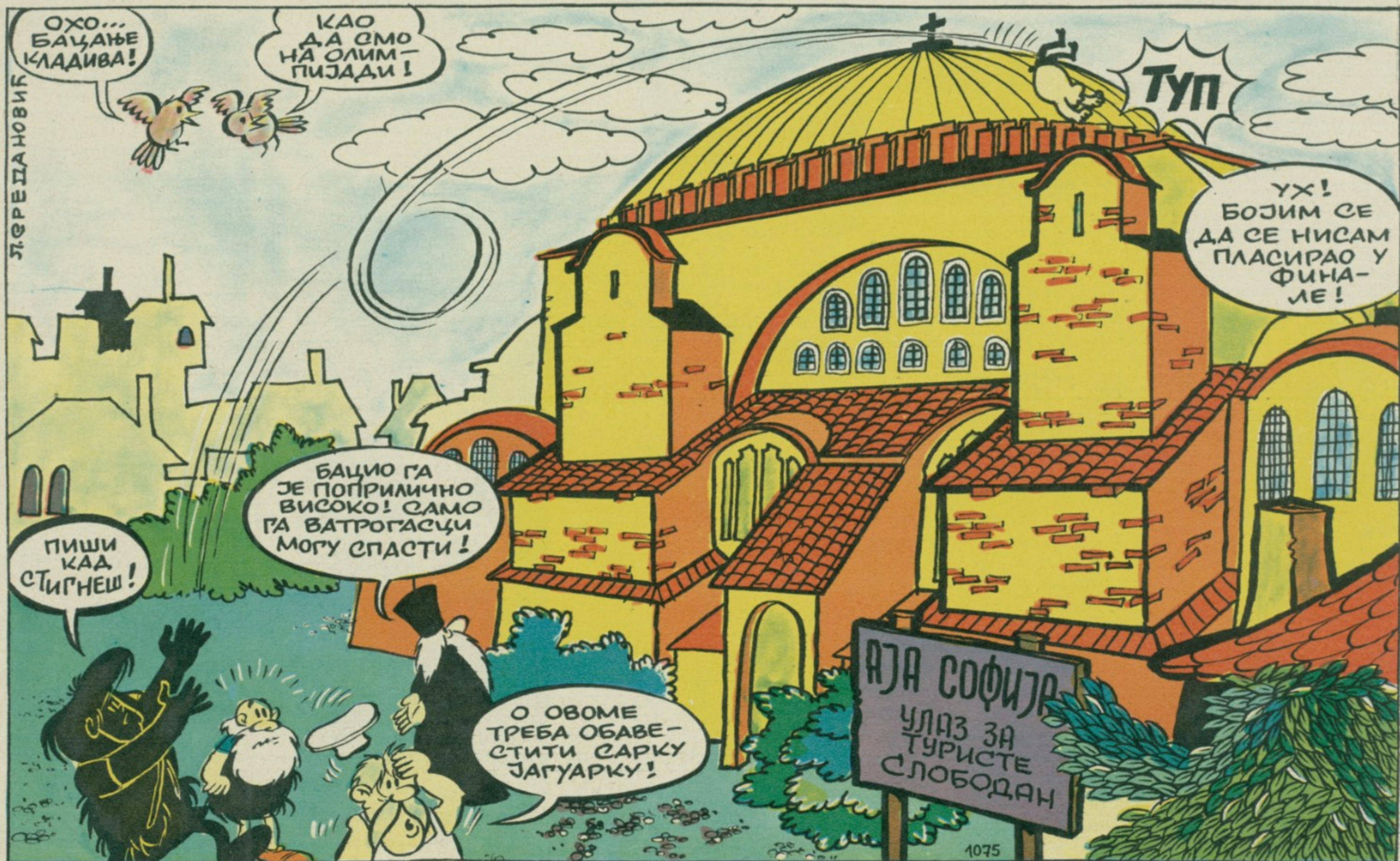
Фјодор Кузмич умро је 1864. године. Његовом гробу поклонили се и сам цар Николај II. Да би скинуо с дневног реда тајну смрти Александра I, руски цар Александар III наредио је да се отвори његов гроб.

Гроб је био празан!

Руски цар Павле I, отац Александра I.

ДИКАН MONTEKARLOS И ПРВИ РЕЛИ

ИДУЌЕМ БРОЈУ: САРКА ЈАГУАРКА ПОЗИВА ДИКАНА НА ПРИЈЕМ!

ЛОНАЦ НА ГЛАВИ

Оклопљен ратник с почетка XV века није излагао непријатељу ниједан незаштићен део тела

Оклопи нису изум средњег века: још римски и грчки ратници носили су оклоп начињен од круте дебеле коже, а касније од већих металних плоча обликованих према делу тела који треба заштити. Ипак је средњи век, када је оклоп био најпоузданије заштитно средство од оружја познатог у то време, довео израду оклопа до пуног савршенства.

Развој оклопа био је диктиран развојем оружја и све до XIII века, у периоду када је најубојитије оружје било широк мач, лака стрела и копље, главну заштитну улогу имао је панцир — нарочита одећа начињена од безброј металних алкица међусобно чврсто повезаних. Најпопуларнији начин спајања алкица састојао се у преплитању сваке са четири суседне. На тај начин добијала се веома еластична челична кошуља којој, ако је добро израђена, ни сечиво мача, ни лака стрела нису могли много да науде. Ратници ове епохе носили су на глави купаст гвоздени шлем са штитником за нос, или велики шлем, сличан лонцу, с рупама за гледање и дисање.

Као заштита од копља служили су велики штитови, прво од коже, затим од дрвета пресвученог кожом и, најзад, од металних плоча. Но, како је метални штит био сувише тежак, морао је имати минималне димензије. Средином XIV века, када су такозвани „дугачки лукови“ дали стрелама страховиту пробојну снагу, а мачеве за сечење заменили мачеви за бодјење, панцир ратнику није више могао да пружи довољну заштиту. Преко панцира почеле су се стављати танке гвоздене плоче израђене тако да по њиховој глаткој површини стреле и врхови мачева једноставно склизну. Али, ни то није било довољно и појавио се пун оклоп.

Врхунски мајстори

Потпуно оклопљен ратник с почетка XV века није излагао непријатељу ниједан

део тела који не би био заштићен. Занимљиво је да и поред тога што је био у гвожђу од главе до пете оклопник није био много мање покретљив од било ког данашњег војника под пуном ратном спремом. Осим тога, оклоп је, ако га је радио добар мајстор, често био много лакши но што се могло очекивати. Оклопи славних ковача из Аугзбурга, Нирнберга или Милана обично нису прелазили тежину од 20 килограма. Ратници који нису могли да плате рад врхунских мајстора били су принуђени да носе ужасне терете. Није био редак приказ видети како сиротог оклопника подижу на коња помоћу чекрка постављеног на јачу грану најближег дрвета.

Јасно је да су у таквој ситуацији ковачи оклопа били на високојцени, под директном заштитом самог владара. Ковање оклопа било је занатски подвиг, али истовремено и конструкторски, анатомски и уметнички подухват. Мајстор је морао да поручиоцу узме тачне мере, да добро простудира његове карактеристичне покрете и телесне особености. Затим је морао знати чему је оклоп намењен — рату, турнирским борбама или паради. У зависности од тога проучаван је најбољи начин заштите угрожених делова тела.

Челик мекши од коже

Посебан проблем представљала је заштита предела срца, лактова, колена и врата. Уколико је оклоп био намењен рату, требало је нарочито заштити зону испод десне руке која при дизању мача на ударац остаје незаштићена. Затим је на оклопу требало проучити зглобове од чега је зависило хоће ли оклопник бити довољно покретљив. То се обично постигало нашивањем мањих гвоздених плочица, нарочито обликованих, на кожне каишеве или спајањем шарнирима. Невероватно је, али истинито да је челична рукавица начињена на овај начин често била еластичнија и покретљивија од коже.

Шлем је био проблем за себе. Он је морао пружати потпуну заштиту, а у исто време обезбеђивати добру видљивост и вентилацију. У унутрашњост шлема стављала се постава од чешљане вуне и платна да би амортизовала удареце као и систем каишева, у каснијем периоду, који су као неки обруч обухватили чело оклопника и омогућавали циркулацију ваздуха и хлађење.

Када би везивање и ковање оклопа било завршено, на сцену су ступали уметници — да му дају завршни сјај. Оклоп је у њиховим рукама постајао право уметничко дело. На веће површине гвоздених штитника, на пример на грудима, леђима или шлему, урезиване су сцене из битака, теме из Библије или хералдички мотиви. Уколико је наручилац био довољно богат, читав оклоп могао је бити позлаћен или украшен богатим рељефима. Појава самострела и ва-

треног оружја донела је нове проблеме ковачима оружја. Од тог тренутка праве се две сасвим различите врсте оклопа: за рат — тешки и једноставни — и за турнире и свечаности — лепи, раскошни и богати.

За ђарагу

Турнири, који су у то време увелико престали бити припрема за рат поставши нека врста популарног спорта, све мање су угрожавали животе такмичара. Да би се спречили директни судари, између бораца је уведена дрвена мантинела тако да се битка водила из пристожне даљине. Самим тим оклопи су се могли лишити доброг дела своје заштитне функције и постати мање-више украс. У доба владавине цара Максимилијана турнирски оклопи израђивани су у најневероватнијим облицима: шлемови су прављени у виду мајмунске главе, петла или овна, у облику киклопа или фантастичних животиња. Појавили су се и луксузни оклопи од плавог челика, брунираног метала, па чак и позлаћеног сребра.

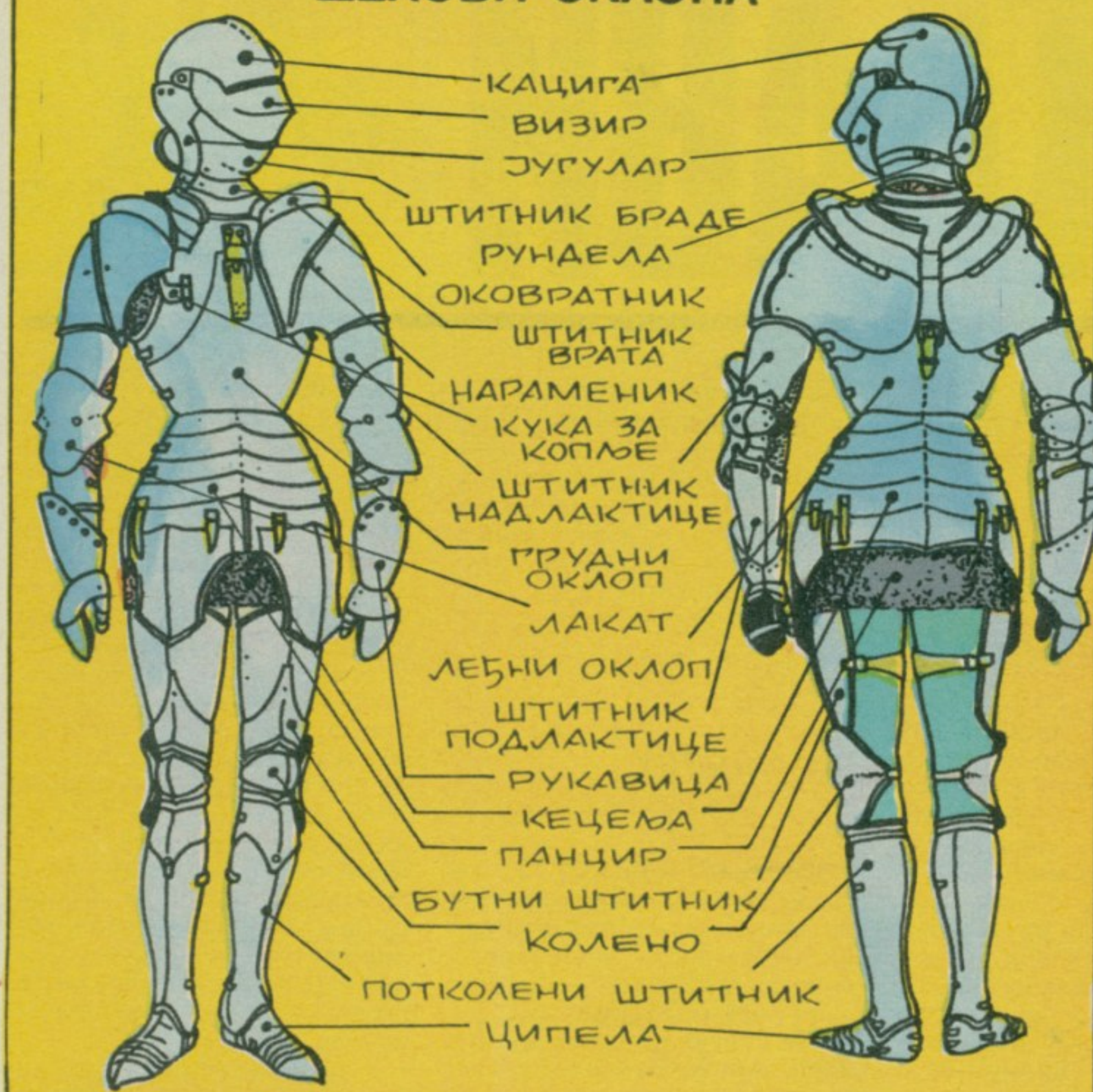
Истовремено је израда ратних оклопа постајала све сложенија. Обичне гвоздене или челичне плоче нису више представљале довољну заштиту од стрела одапетих из моћног самострела, о ватреном оружју и да се не говори. Оружари су морали користити све дебље металне плоче, стављати све више ојачања. Тако је ратни оклоп постао толико тежак да се једва могао носити. Да би се смањила тежина, поједини делови оклопа престали су да се употребљавају. Прво су ишчезли потколени штитници, затим и бутни. Крајем XVII века ратни оклоп свео се искључиво на део за заштиту груди и шлем, као и код првобитних оклопа.

У неким армијама оклоп је и данас у употреби, првенствено као саставни део парадне гардијске униформе. Тако се прекрасни грудни оклопи, поникловани и позлаћени, могу видети код енглеске коњичке гарде, француских републиканских гардиста и италијанске председничке гарде. Љубитељи оклопа могу уживати и у великом Арсеналу у Грацу, Аустрија, где се чувају комплетни оклопи довољни да опреме неколико хиљада ратника, од мамуза до перјанице на шлему.

Д. А.

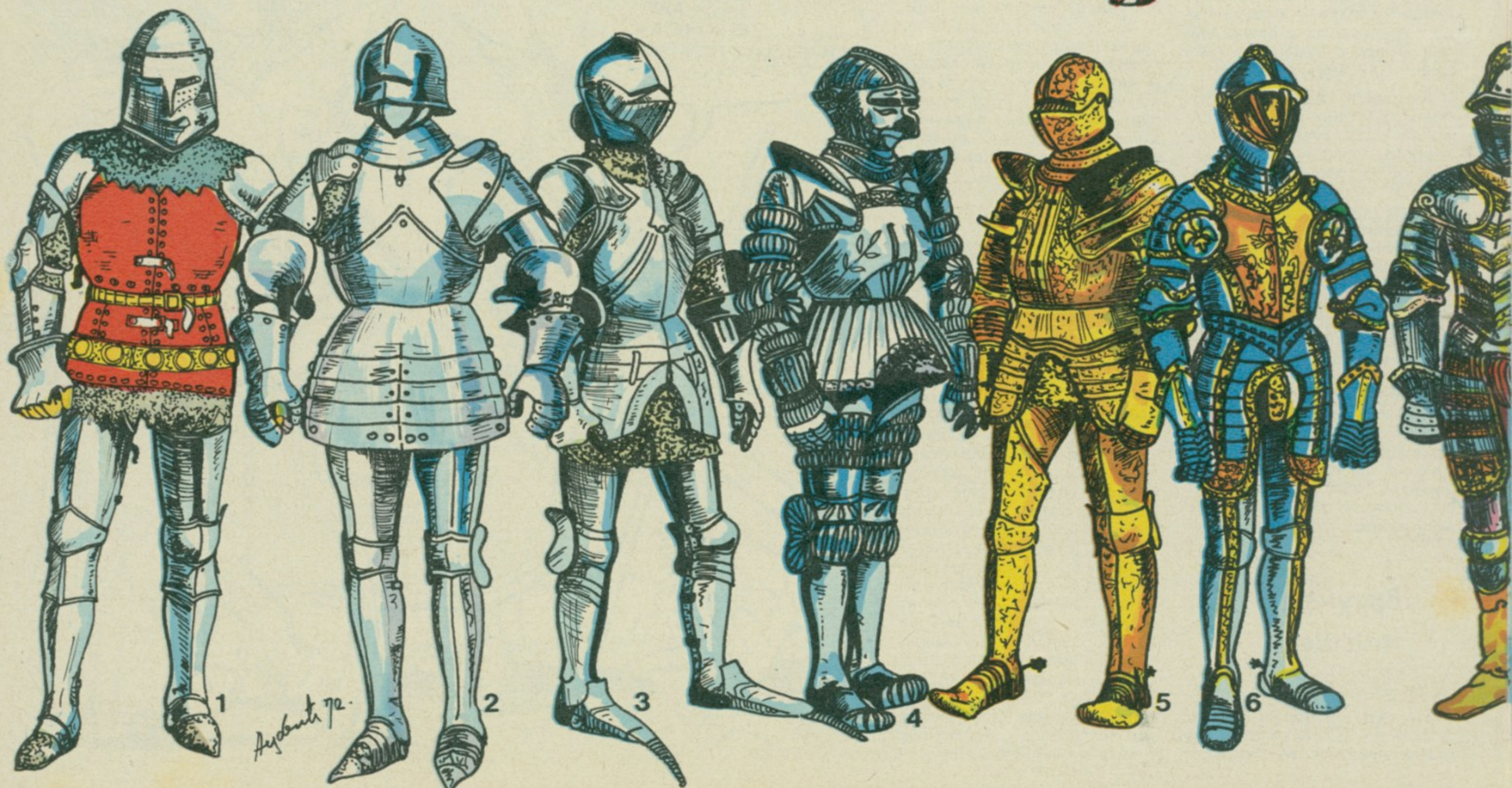
ДЕЛОВИ ОКЛОПА

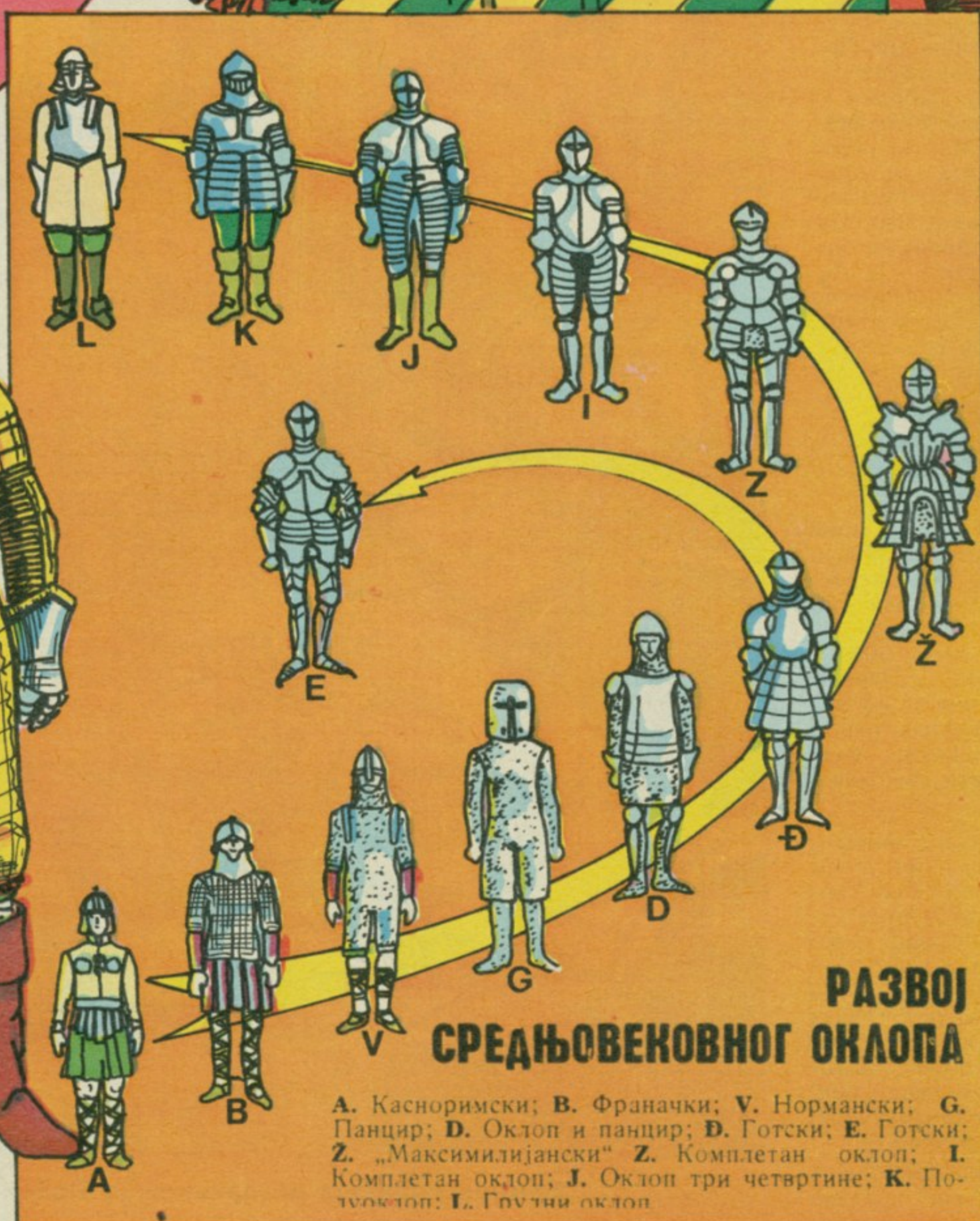
СРЕДЊОС ОКЛОПИ

1. Италијански оклоп, XV век; 2. Италијански оклоп, XV век; 3. Милански оклоп, XV век; 4. Оклоп Фридриха Саксонског, XVI век; 5. Оклоп витеза де Желујака, XVI век; 6. Оклоп Албрехта Баварског, XVI век; 7. Оклоп Великог Конетабла Монморансија, XVI век; 8. Оклоп лорда Камберленда са позлатом, XVI век; 9. Оклоп кнеза Тадеа Барберинија, XVII век; 10. Оклоп Кристијана I Саксонског, XVI век; 11. Оклоп јапанског самураја Хонде Тадакацуа, XVI век.

ОДВЕКОВНИ

**РАЗВОЈ
СРЕДЊОВЕКОВНОГ ОКЛОПА**
 А. Касноримски; В. Франачки; V. Нормански; Г. Панцир; Д. Оклоп и панцир; Д. Готски; Е. Готски; Z. „Максимилијански“ Z. Комплетан оклоп; I. Комплетан оклоп; J. Оклоп три четвртине; K. Полуоклоп; L. Голути оклоп

БИЦИКЛОМ НИЗ АЈФЕЛОВУ КУЛУ

ЗА 83 ГОДИНЕ ПОСТОЈАЊА
ЧУВЕНЕ КУЛЕ У ПАРИЗУ РА-
ЗНИ ПРЕВАРАНТИ ПРОДАЛИ
СУ ЈЕ БАР ДВАДЕСЕТ ПУТА

Француски новинар Пјер Лабрик опкладио се с неким својим колегама да ће с највишег спрата Ајфелове куле да се спусти степеницама — возећи се на бициклу. То степениште са-стоји се од 1792 степеника. Дуж читаве ове бицикли-стичке стазе Лабрика су по-здрављали пријатељи спрем-ни да у сваком тренутку при-текну у помоћ одважном но-винару. Међутим, необични маратон на два точка завр-шио се срећно. У подножју Ајфелове куле Лабрика су са одушевљењем дочекали навијачи међу којима су се наша и два полицајца. Про-бивши се кроз окупљену ма-су света они су Лабрика у-хапсили и одвели у префек-туру оптужујући га за реме-ћење јавног реда и мира. Срећом по храброг послени-ка пера, префект је био стра-сан љубитељ бициклическог спорта. Честитао је Ла-брику и лично га испратио до излаза из префектуре. Било је то 1923. године.

Због рекламе

Лабрик није био ни први ни последњи који је изабрао Ајфелову кулу за ексцен-тричне подухвате или по-стављање рекорда. Јер, ова кула је више него обична грађевина, симбол је Париза, и везати своје име за њу зна-чило је створити себи огром-ну рекламу. Међутим, нису се сви подухвати завршава-ли срећно...

Млади француски авијати-чар Леон Соло напустио је да пролети испод свога гвоз-дених стубова који носе ку-лу. Соло је све тачно изра-чунао и проценио али је про-пустио једно: није узео у об-зир положај Сунца у тренут-ку пролетања и оно је за-тренутац заслепило смелог-пилота. Авион је левим кри-лом закачио о гвоздену ре-шетку стуба и разбио се.

Не само кула већ и њен лик често су били предмет

спорова и трговачких махи-нација. Још док се градила, директор читавог низа поз-натих робних кућа „Прен-тан“ предложио је Гиставу Ајфелу поззо: да му творац чувене куле прода искључи-во право на њену силуету коју би он, као заштитни знак, стављао на све своје производе. Уговор је био закључен. Али, тек што се

дознало да су робне куће „Прентан“ добиле монопол на слику куле, у париским листовима почела је кампа-ња која је претила да ће се претворити у прави скандал: и остали велики трговци ра-чунали су да ће зарадити на већ популарној силуети. Да би истишао страсти, Ајфел је на неколико седмица пре званичног отварања Светске изложбе сва права на кулу пренео на француску владу.

И 1925. године око куле се била подигла силна праши-на. У част откривања излож-бе декоративне уметности,

француска влада је одлучи-ла да кулу осветли. На кон-курс који је био расписан о-дазвала се, између осталих, и позната аутомобилска фир-ма „Ситроен“. Жарка жеља директора фирме Андре Си-троена да види како његово име блиста у свим дугиним бојама на чипкастој, гвозде-ној позадини куле, победила је све друге кандидате. Та жеља га је коштала 2,5 ми-лиона франака али је зато реклама „Ситроена“ једана-ест година блистала на кули високој 320 метара.

Вешти шпробци

Године 1945. неки Швеђа-нин, који се представљао

Гомила навијача поздравила је Лабриков успех

као генерални директор ве-ликог акционарског друш-тва, предложио је да кулу покрије бојом која спречава корозију и стварање рђе. А-ли, за куповину педесет то-на специјалне боје био је по-ребан новац. Без нарочитог труда предузимљиви житељ Стокхолма добио је кредит од милион франака после чега је нестало у непознатом правцу. Један од зајмода-ваца обратио се полицији тек када је дознао да „гос-подин генерални директор“ већ има позамашан полициј-ски досије, да му то није пр-ва превара и да криминали-стичке службе многих зема-ља годинама трагају за њим. Швеђанин никад није био ух-ваћен.

За 83 године постојања, Ајфелову кулу су разни пре-варанти продали бар дваде-сет пута. Најуспешнију „про-дају“ извео је Турчин Сулун Осман који је, да узгред на-поменемо, пре тога вештим преварама успео да лаковер-ним људима прода мост пре-ко Босфора који спаја два дела Истанбула, две визан-тијске куле, зграду Истан-булског универзитета и Симп-лон оријент експрес. Кад му је у Турској почело да гори под ногама, побегао је у Па-риз где је узео титулу гро-фа и име Виктор Лустиг. Ис-користивши полемику која се у то време водила у фран-цуској штампи о томе да ли се исплати или не одржава-ње Ајфелове куле, која па-риску општину веома много стаје, лажни гроф је, пред-стављајући се као висок функционер владе, успео да неком лаковерном пословном човеку прода симбол Париза као старо гвожђе. Кад је добио новац, Лустинг се „преселио“ у Беч.

Првоаприлска шала

Готово истоветан случај догодио се 1960. године. Ен-глески пиљар Девид Семс продао је једној холандској фирми Ајфелову кулу тако-ђе као старо гвожђе. Помо-ћу фалсификованих докуме-ната он је успео да докаже да му је париска општина ус-тупила демонтирање куле. Цена коју је он тражио би-ла је пет пута нижа од ствар-не и Холанђани су се „ухва-тили на јефтиноћу“. Кад је превара откривена Енглез је доспео у затвор али је пре-тога успео да потроши ми-лионе добијене од холанд-ске фирме.

Згодама и незгодама у ве-зи са Ајфеловом кулом не-ма, изгледа, краја. Првог апри-ла 1960. године Париска телевизија је у емисији ве-сти објавила да је донета одлука да се Ајфелова кула пресели са Марсових поља на друго место. Два њена стуба-носача стајаће на ле-вој обали Сене, друга два на десној, тако да ће испод ње пролазити Јенски мост. Одмах су почели да звоне телефони, грађани су се бу-нили, протестовали. Тек су-традан се сазнало да је вест била новинарска првоаприлска шала.

К. В.

ЛУЈ БРАЈ

ШИЛО У ОКУ — Трогодишњи Луј из Кувреја у Француској играо се у сарачкој радионици гледајући оца како буши рупе на кожи. Дечак је нашао шило и покушао да и сам пробуши парче коже. Шило је одскочило и забило му се у око. Запаљење је захватило и друго око и Луј је ослепео. Када је имао 10 година отац га је одвео у Институт за слепу омладину у Паризу.

НОЋНО ПИСАЊЕ — Луј Брај је постао најбољи ђак интерната а бавио се и музиком и одлично свирао оргуље. Али, бавио се још нечим: желео је да упрости „ноћно писање“ Шарла Барбијеа намењено војницима за писмено опоразумевање за време ноћних борби. Барбијеов систем тачкица био је бољи од незграпних рељефа писаних слова којима су се служили слепи.

БРАЈОВА АЗБУКА — Брају је било 20 година када је завршио своју азбуку за слепе. Он је упростио Барбијеов начин представљања слова помоћу избочених тачкица и створио систем од свега 6 тачкица које су се ређале у највише 3 усправна или водоравна реда. Комбинација ових тачкица давала је 68 знакова за слова, бројеве, музичке ноте и интерпункцију.

ЧУЛО ДОДИРА — Само слеп човек, изоштреног чула додира, могао је да „чита“ текстове написане тачкицама и то јабучицом десног кажипрста. Да је Брај узео само једну тачку више, слова би постала већа и не би се могла читати једним додиром. У почетку је Брај употребио половину својих знакова, али то је била срж читавог система на коме је радио још 7 година.

САСВИМ ЈЕДНОСТАВНО — Овом азбуком лише се на чврстој хартији која се ставља на металну плочицу на чијем је раму покретан метални лењир. Лењир одређује редове, а пише се тако што се хартија пробија шилом. Систем је једноставан: Слово А је једна тачкица у горњем левом углу; слово В две тачкице једна испод друге; слово С две тачкице једна поред друге.

ПОСЛЕ СМРТИ — Институт за слепе није прихватио ову азбуку сматрајући да би она само повећала јаз између слепих и оних који виде јер се толико разликује од обичног писма. Брај се 20 година борио против овог мишљења. Умро је 1852, у 42. години, а те исте године прихваћена је његова азбука која је слепима широм света отворила врата нормалног живота.

ДВОБОЈ С ПОЛУДИ

— Каг дође сасвим близу, иско-
чићу њега и лупићу га обим
џо лабу! — размишљао је Лук.
Кроз џунглу се ускоро џроло-
мио сџравичан врисак

Лук Пирс је очајнички тр-
чао бежећи од лудака ко-
ји се заклео да ће га уби-
ти. Био је ненаоружан и
једино му је преостало да трчи.
Можда ће ипак успети да умкне.
Његове ноге, као да поседују соп-
ствени ум и вољу, преваливале су
километар за километром по уској
стази кроз јужнопацифичку џунглу.
Зној му је цурио с тела а ниске
гране и жбуње гребали су га.

СТРУЧЊАК ЗА ГЕОГРАФИЈУ

Кад је најзад сунце почело да
залази, Луку је мало лакнуло. О-
нај лудак мораће да се одмори а
то ће и њему дати могућност да
бар мало предахне. Трчао је сада
спорије и освртао се да нађе неко
скровито место пре него што пад-
не мрак. После отприлике једног
километра наишао је на чврст зид
жбуња и кроз један отвор прову-
као се на малу, добро заклоњену
чистину. Склупчао се ту и заспао.

Било је још мрачно кад се Лук
пробудио. Сад, пошто се мало од-
морио, поново је почела да га хва-
та паника. Требало је нешто да сми-
сли јер га гонилац сигурно неће ос-
тавити на миру. Камо среће да се,
уместо у овој проклетој џунгли,

налази код своје куће у Сан Фран-
циску.

Иако је имао само 31 годину, Лук
је био један од најбољих стручња-
ка „Међународног прегледа“ у Сан
Франциску. Његов посао се састо-
јао у томе да за разне компаније
и владе испитује удаљене и не-
приступачне крајеве на којима би
ови касније отварали фабрике и
руднике.

Генерални директор „Међународ-
ног прегледа“ Бил Леман позвао је
једног дана Луку у своју канце-
ларију и представио му тамнопу-
тог човека у униформи, индоне-
жанског генерала Сампита Банка-
јанга.

— Генерал има један посао за
нас, Лук — рекао је Леман. —
Мислим да си ти прави човек за то.

Лук се само насмешио а генерал
је после кратке паузе раширио ма-
пу Јужног Пацифика и почео да
објашњава:

— Бандско море и сва острва из-
међу Целебеса и источне обале Но-
ве Гвинеје припадају Индонезији.
Има их на хиљаде! Углавном су не-
настањена а за многа уопште не по-
стоје географске карте. Ваш посао
би био да направите карте тих остр-
ва за индонежанску владу...

Лук је размишљао: биће то за-
нимљив посао али сигурно и на-
тежи од свих којима се до тада ба-
вио. Ипак, није могао да одбије.

— У реду, генерале! — рекао је
најзад. — Урадићу то.

Неколико дана касније, 3. марта
1970. године, Лук Пирс је стигао на
аеродром у Џакарти где га је са-
чекао индонежански поручник Та-
ракан Лумапанг.

— Боље да ме зовете само Та-
рак! — срдачно се насмејао поруч-
ник кад је видео са колико муке
Лук изговара његово презиме.

Поручник је био родом са острва
Пењу, другог по величини у Банд-
ском мору, и зато је одређен Луку
за водича. Ципом су се одвезли до
луке и укрцали се на брод „Сура-
баја“ који их је повезао од острва
до острва.

Следећи месец био је за Луку пун
узбуђења а посао је добро напре-
довао. Он је објаснио Тараку нај-
основније о послу који је обављао
и овај је постао његов помоћник.

Заједно су направили географске
карте десетине острва, чак открили
неколико за која се дотад није
знало.

— Ово је рај на земљи! — ре-
као је једног дана Тараку.

— Скоро... — одговорио је Тарак.
— Само, и овде људи имају нево-
ља. На пример, са Јапанцима.

НЕВОЉЕ С ЈАПАНЦИМА

После II светског рата, по Тара-
ковом причању, један број јапан-
ских војника остао је потпуно од-
сечен на индонежанским острвима.
Неки од њих су се оженили девој-
кама са тих острва и ту заувек ос-
тали, а други, одбијајући да при-
знају пораз, крили су се у џунгли.
Они су често излазили из џунгле и
нападали мирне острвљане. Луку је

било тешко да поверује у ту при-
чу, али само недељу дана после то-
га нашао се лицем у лице са јапан-
ским војником који је хтео да га
убије.

Јапанац је, како је Лук касније
сазнао, био редов Акидо Фуцива-
ра, припадник морнарице Јапанске
империје кога су Американци заро-
били 1943. у борбама за Нову Гви-
неју. Потицао је из породице саму-
раја и сматрао својом дужношћу
да се за свог цара бори до смрти.
Американци су га заробили док је
лежао онесвешћен од експлозије
ручне гранате и Акидо је дошао
свести тек у њиховом логору. Ду-
го је после тога смишљао како да

САМИМ САМУРАЈЕМ

побегне и то му је пошло за руком: провукао се испод жице којом је логор био ограђен, сео у један чун и одвезлао 50 километара, колико је обалу Нове Гвинеје делило од најближег острва у Бандском мору.

Акидо Фуцивара је на овом остр-

ву нашао још неколико јапанских војника и придружио им се. Иако је баш у то време рат био завршен, што су сазнали преко свог радија, јапански војници су се и даље крили у дунгли. Свака три месеца упадали су у острвска села, пљачка-

ли храну и опет се повлачили. Фанатични самурај није им дозвољавао да, као већина других јапанских војника који су остали одсечени од своје војске, на острву заснују породицу и отпочну нормалан живот.

Како је време пролазило изнемогли људи су, мучени глађу и тешким условима за живот, обојевали и умирали један за другим. Само је Акидо успео да издржи све тешкоће. О томе се сазнало из дневника који је уредно водио до 1955. године.

КАО ПОБЕСНЕЛА ЗВЕР

Острво на коме је живео твдоглави јапански војник било је претпоследње од оних која су Лук и Тарак требало да испитају. Ујутро 30. маја 1970. „Сурабаја“ је пристала у близини обале. Лук и Тарак су се у чамцу упутили према острву, а брод је заплочио ка једном од суседних острва да испоручи неку робу. Требало је да се врати по њих после три дана.

И док су Лук и Тарак извлачили свој чамац на обалу, сваки њихов покрет мотрио је Акидо Фуцивара. Наједном се зачуо пуцањ и Лук је са ужасом видео како се његов пријатељ ухватио рукама за стомак и пао на тле. Клекнуо је крај њега, опипао му лице, руке. Тарак је био мртав. Потпуно збуњен Лук је подигао главу и угледао човека у остацима јапанске униформе. Држао је исукан мач у једној а револвер у другој руци. Лук није могао да верује, али човек је и даље био ту. Гледао је у њега и почео опрезно да прилази.

Кад је Фуцивара видео да Американац не покушава да бежи, осмелио се. Дошао је на око три метра од Лука и подигао револвер. Повукао је ороз, али ништа се није догодило. Стари револвер је изневерио. Тек тада се Лук освестио и бацио на Јапанаца. Два човека су почела очајнички да се туку. Лук је ухватио Фуцивару за гушу и овом је испао револвер из руке. Лук се тада сагнуо и бацио му шаку песка у очи, али самурај је протрљао очи и замахнуо сабљом. У последњем тренутку Лук се бацио на земљу и измакао ударцу који би га сигурно преполовио.

Фуцивара је сада био као побеснела звер. Махао је као луд мачем и Лук је једва успео да побегне у жбуње. Јапанац је тада мирно отишао до обале, разлупао Луков чамац и уништио сву опрему коју су он и Тарак били донели. Лук је за то време размишљао шта да ради. Једина могућност да се спасе била је да некако преживи до доласка брода. Потрчао је а за

собом је чуо бат корака. Трчао је тако читав дан.

НАПАШЋУ ПРВИ!

— Где ли би сад онај могао бити? — питао се Лук док се, после кратког сна оне ноћи, опрезно извлачио из жбуња на уску стазу. Осврнуо се неколико пута а онда кренуо даље. Зашто би чекао да га Јапанац нападне кад и он може први напасти. Само да се наоружа нечим. С једног дрвета откинуо је дебелу грану сву у бодљама и смислио план: сачекаће Јапанаца у заседи и кад овај дође сасвим близу, нагло ће искочити пред њега и, пре него што стигне да реагује, лупити га граном по глави.

Скоро читав сат чекао је Лук иза једног завијутка ослушкујући сваки шум. Веровао је да Јапанац мора проћи поред њега јер је свуда унаоколо шибље било густо и скоро непроходно. Ускоро је зачуо шуштање лишћа а онда распознао бат људских корака. Подигао је грану и чекао у заклону. Тренутак касније проломио се ужасан крик. Бодље са Лукове гране забале су се Јапанацу у очи, али се овај брзо прибрао и почео насумце да пуца из револвера. Један метак погодио је Лука у раме, други му окрзнуо чело. Он је тада још једном замахнуо граном и као кроз маглу видео Јапанаца како пада. А онда се и сам онесвестио.

Још је био дан кад је Лук дошао свести. Док је лежао на земљи, осећао је како му стотине инсеката миле по лицу. Најежио се и једва успео да стане на ноге. После неколико корака пао је у близини обале, то је последње чега се сећа. Кад се поново пробудио, налазио се у кабини „Сурабаје“.

— Нашли смо вас на обали поред Тараковог тела — рекао му је капетан брода.

Недељу дана касније стигли су у Џакарту. Лук је испричао властима шта му се догодило. Екипа која је упућена на острво вратила се са Фуцивариним дневником и невероватним причама које је чула од острвљана.

Кад се Лук опоравио од повреда, вратио се на острво да заврши започети посао.

ЦРНА БРАДА И ИНДИЈАНЦИ

СКИДАЈ ПАНТАЛОНЕ!

Нисам ни осетио како сам пропушио. Док сам се по мраку враћао из школе, жар цигарете давао ми је храброст

Рођен сам у селу Крива Река код Горње Милановца. Родитељи су ми били сиромашни земљорадници, а ја најстарије дете у кући. Пошто сам одличним завршио основну школу, отац ме је уписао у гимназију у Горњем Милановцу. У I и II разреду становао сам у граду. Отац је доносио намирнице, газдарица кувала, ја учио.

Био сам добар ђак, започињао сам и није ми било тешко. Моја породица одрицала се много чега да бих се ја школовао, па је настојала да ти трошкови буду што мањи. Када је требало да се упишем у III разред, било ми је већ петнаест година, отац ми је издејствовао попуст на железници: за око 30 динара месечно могао сам сваког јутра да одлазим возом у школу и увече се враћам кући у село.

Да поразговарамо!

Ред вожње није ми био наклоњен. Прилично сам се напатио путујући и чекајући, нарочито зими. Устајало се пре сванућа и ишло по снегу и мразу око 1,5 километар до станице. Возови су често каснили, били су незагрејани, као и чекаонице. Како сам доста времена био залудан, у очекивању воза, многи сељаци молили су ме да им у граду чиним разне услуге и куповине. Додајало се да се вратим кући по мрклом мраку. Уз то плашио сам се вештица, вампира и разних утвара из прича. Зверао сам око себе као зец и стезао у руци нож — за последње спасење!

Нисам ни осетио како сам пропушио. Нисам то чинио ни редовно, ни преко дана. Али, зими ујутру, када полазим на станицу, запалио бих цигарету. Њен жар давао ми је храброст. Увече, при враћању, од станице до села, поново бих палио цигарету и пушио до куће. Неки моји вршњаци озбиљно су пушили и хвалисали се како увлаче дим и вешто пуштају колутове. Уз њих и ја сам, неосетно, постао прави пушач. Људи којима сам чинио услуге повремено су ме награђивали новцем који сам одмах претварао у цигарете.

Једног јутра устао сам, као обично, у пола 5 да се спреим за школу. Брзо сам узео књиге и таман да пођем кад ме отац позва. Престравих се, али није било друге. Промуцах само да ми се жури јер ћу закаснити на

воз. Он ми рече гледајући ме право у очи:

— Мало да поразговарамо, одавно се нисмо видели! Да ли ти пушиш?

Комплетан прибор

Ја не издржах његов поглед, оборио очи и процедио кроз зубе, полугласно: — Не! — мада ми је већ било јасно да он зна.

— Нешто ми тешко вадиш ствари из џепова!

— Заглавиле се! — рекох и почех једну по једну да стављам на сто.

— Имаш ли још нешто? — упита отац.

— Немам! — и у знак потврде треснух споља по џеповима.

— Изврни џепове! — нареди он.

Није се имало куд: завукох руке у џепове, извадих пакло цигарета и шибицу а онда изврнух џепове. Отац их узео па рече:

— Приђи ближе!

Ја приђох.

— Дуни!

Уместо да дунем према њему, ја снажно увукох ваздух у себе. Ништа није вредело. Отац устаде, оде у други крај собе и негде из угла узео штап.

— Да ли си бољи ако пушиш цигарете? — пита ме он.

— Нисам! — одговарам ја.

— Да ли си обученији и одевенији? — пита он даље.

— Нисам! — одговарам ја.

— Да ли имаш више новца, је ли ти већи тор или обор?

— Није!

— Да ли си лепши кад пушиш?

— Нисам! — кажем ја.

— Је ли ти здравији ако пушиш?

— Нисам — опет одговорио.

— Да ли ја зато идем да се мучим и радим да бих теби цигарете зарадио?

— Не! — једва изговорих и дубоко се постидех, као да сам поткрадао очеву сиротињу.

— Па зашто онда пушиш? — упути ми он и последње питање.

— Не знам! — рекох ја.

— Зато што си бесан, сит, обучен, имаш где да седнеш, да легнеш, имаш шта да једеш, бесан си, још ти само цигарета недостаје. Скидај панталоне! — заповеди он.

Панталоне падох доле. Он ме дохвати за главу и преви преко столице. Штап поче да пуца. Кад се после неколико удараца штап преломио, он ме подиже и прилепи ми још неку шамарчину. Колико је било штапова, а колико шамара то нисам знао ни онда а не знам ни данас. Добијао сам и пре и после тога батине, али ме ниједне нису толико погодиле, ниједне нисам запамтио као те због цигарета.

Ово се догодило пре више од 30 година. Тога дана заувек сам оставио дуван. И даље сам ишао истим путевима и стазама, по истом времену и у истом друштву, али нисам цигаретом разбијао страх. Молио бих да хонорар који ми следује пошаљете моме оцу Драгомиру јер сам се захваљујући њему на време отресао овог зла. Он и сада живи у селу Крива Река.

Исидор Ђуковић,
Прокупље
Хонорар: 250 НД

Морао сам прво да изврнем џепове. Поцрвенео сам када сам стављао на сто пакло цигарета и шибицу. Знао сам шта ме чека...

— Извади из џепова шта имаш — заповеди ми он — и стави на сто!

Ја завукох руке у џепове и све ми постаде још јасније. Он је прегледао моје одеће док сам спавао и видео цигарете и шибицу! Хтедох да извадим из џепа ствари, све осим цигарета и шибице, али, као за пакост, кутије су се заглавиле баш при врху па марамицу и јустало нисам од њих могао да извучем. Док сам тако петљао и мучио се, отац ме опомени:

— Комплетан прибор, а ти рече да не пушиш!

— Не пушим, то није моје! — слагах ја још једном.

— То сам купио за комшију Петра.

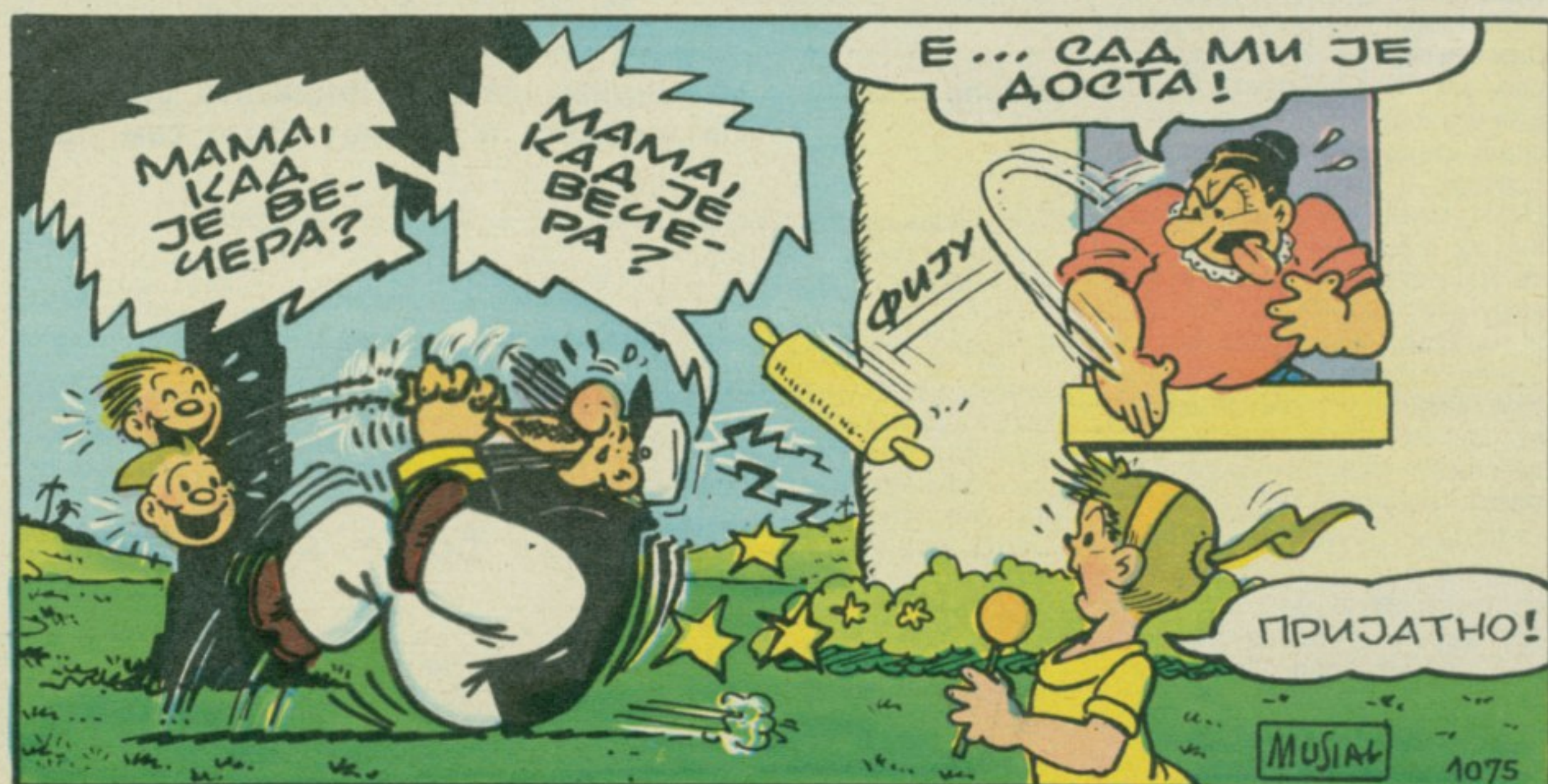
Да ли имаш више новца?

— Чудо једно да му не купујеш пуно пакло већ 3 цигарете мање!

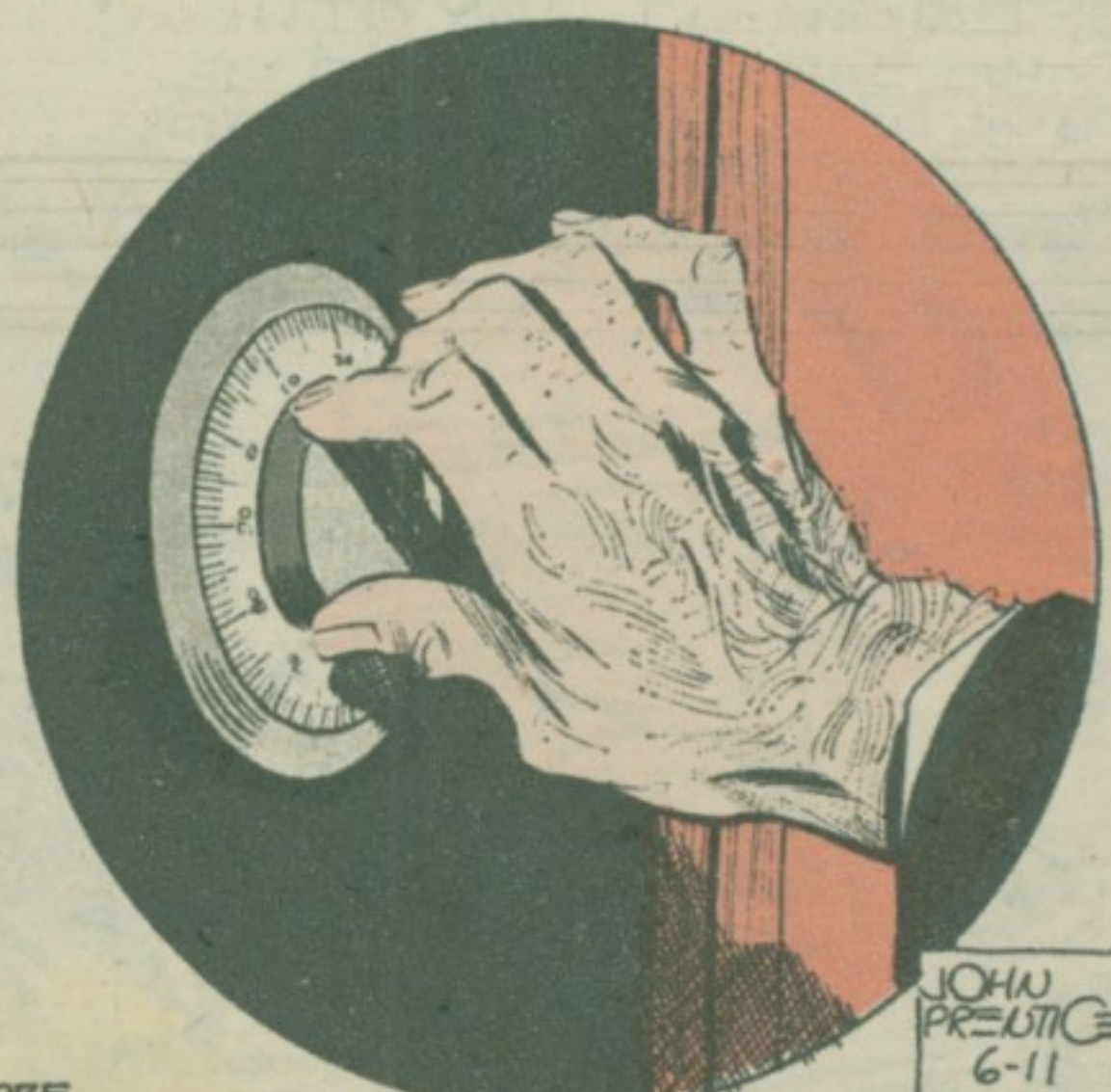
Ја оћутах чекајући шта ће даље бити.

НЕПРИЈАТНЕ УСПОМЕНЕ

Умољавају се старији читаоци Политикиног забавника да нам опишу батине које су неправедно или заслужено добили у детињству а које су до данас због нечег запамтили. Успомене треба написати на 3 до 5 куцаних страна на машини. Најзанимљивије ћемо објавити и хонорисати.

РИП КИРБИ ОСУМЉЕНИ ДЕСМОНД

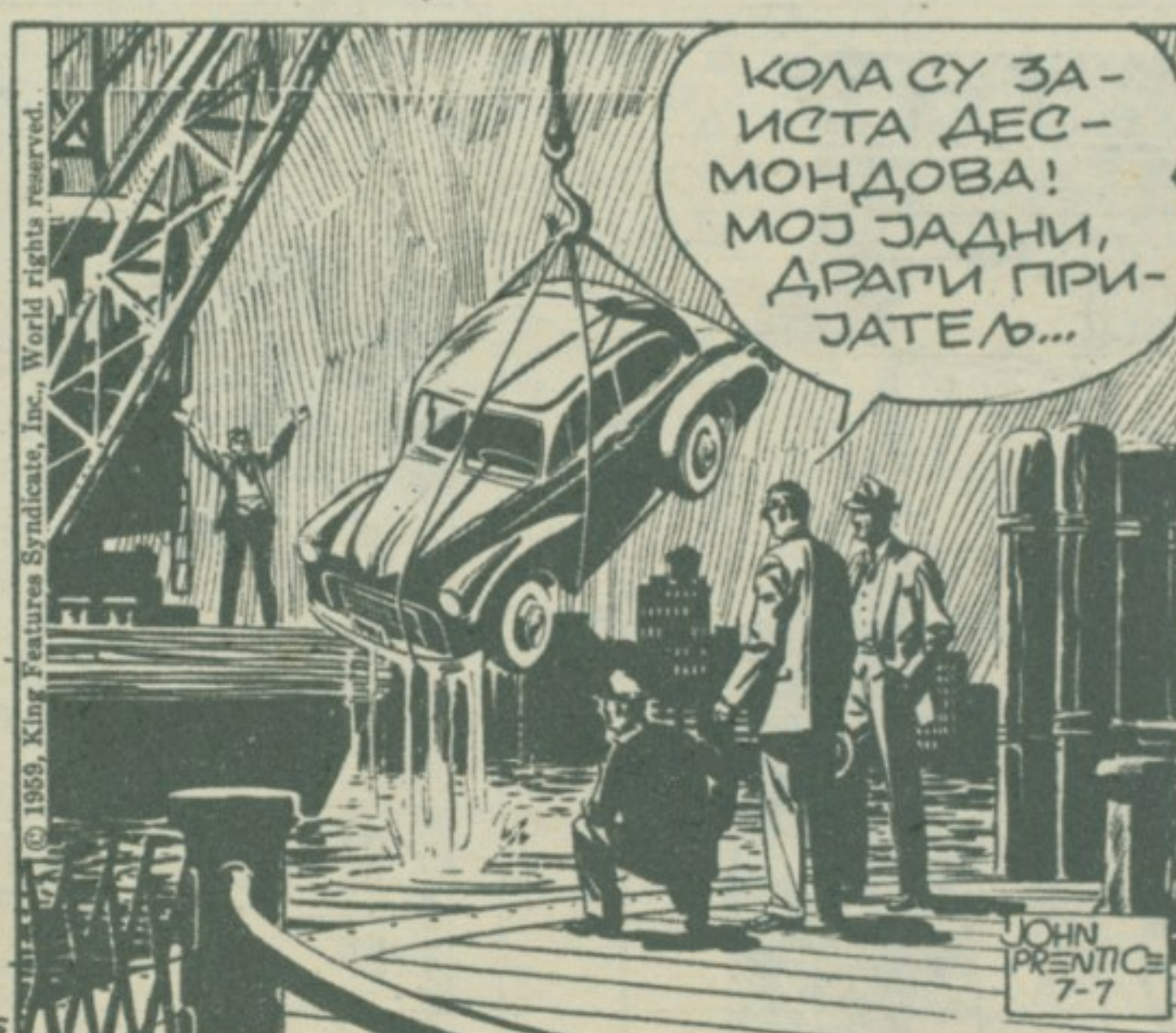
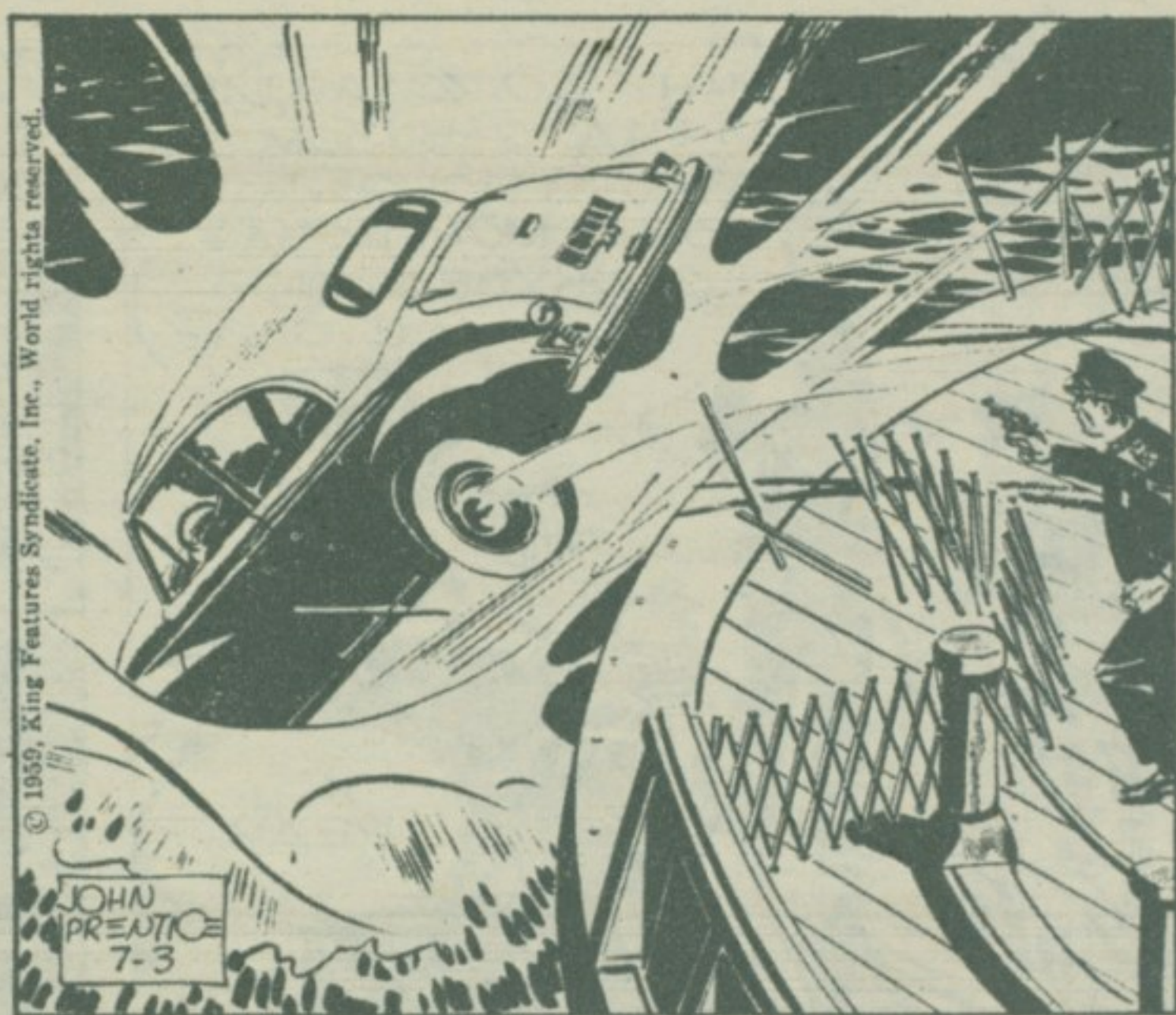

© 1958, King Features Syndicate, Inc., World rights reserved.

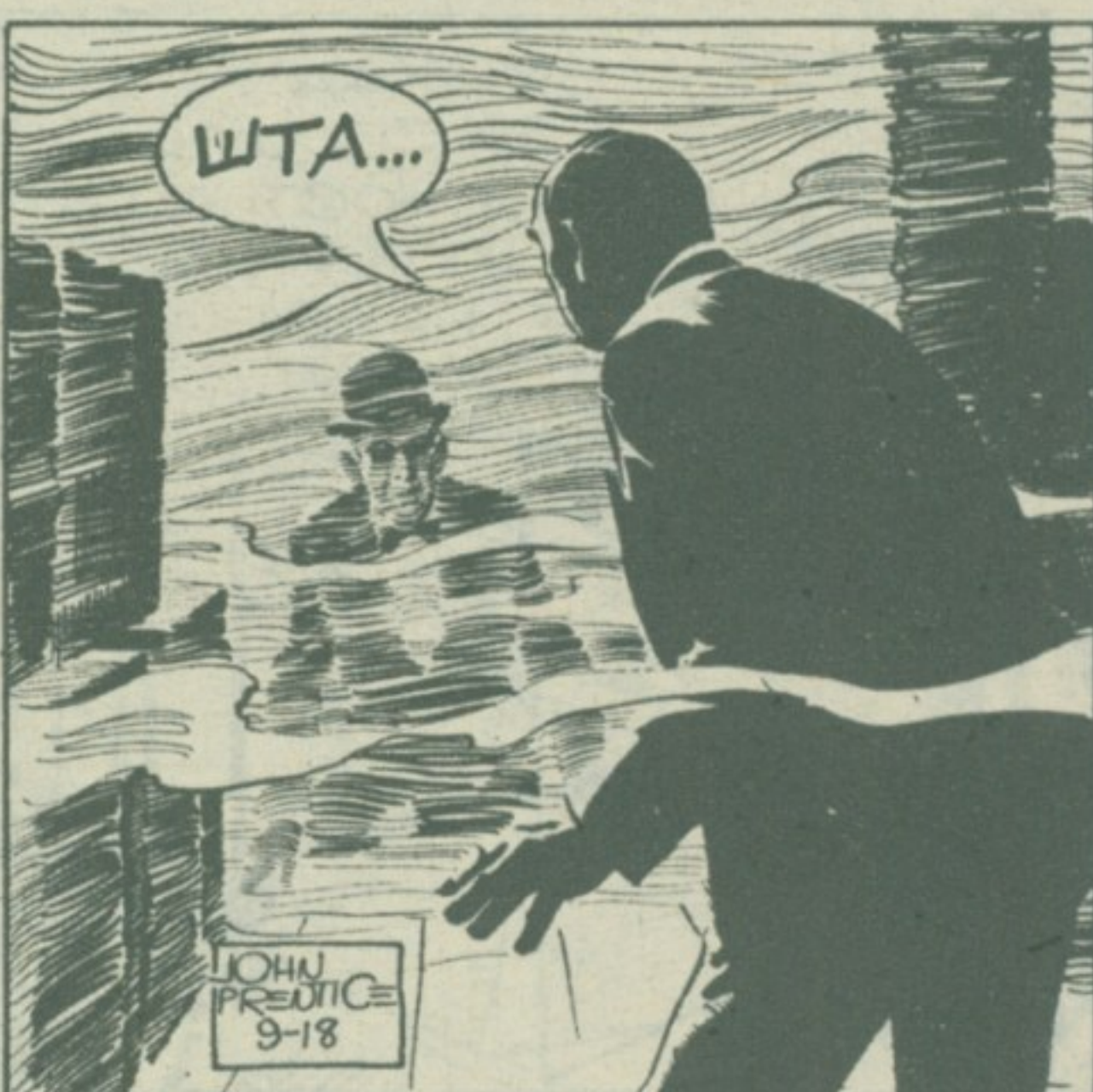

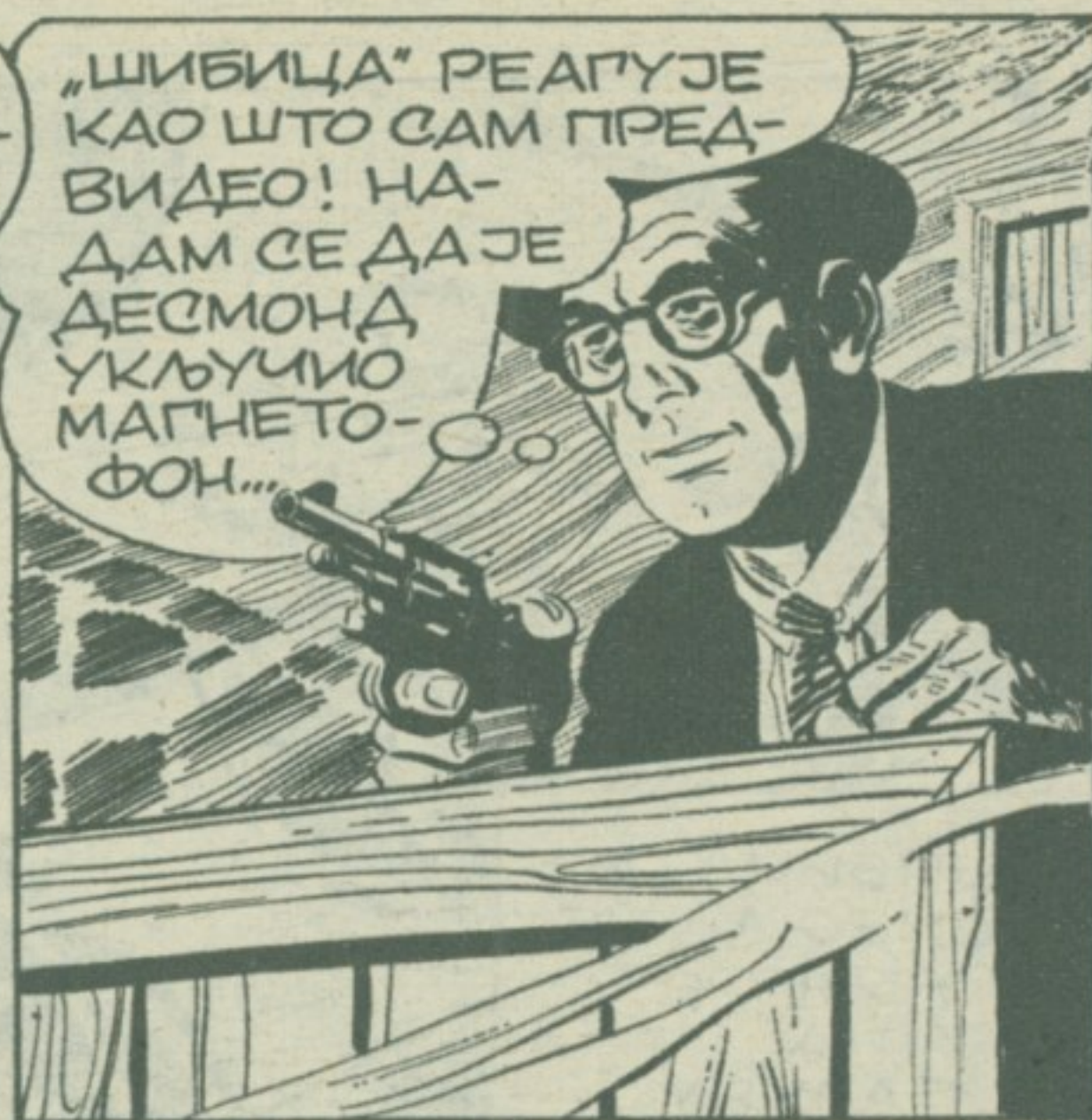

ДЕСМОНД ЈЕ
АВЕТИЊСКИ,
БЕЗ РЕЧИ
ПРИЛАЗИО...

ТО ЈЕ... ДУХ ОНОГ
ЧОВЕЧУЉКА... ПРО-
ГОНИ МЕ ЗАТО ШТО
САМ ЈА УБИО
СТАРОГ КОРТ-
НЕЈА...

„ШИБИЦА“ РЕАГУЈЕ
КАО ШТО САМ ПРЕД-
ВИДЕО! НА-
ДАМ СЕ ДА ЈЕ
ДЕСМОНД
УКЉУЧИО
МАГНЕТО-
ФОН...

ДУХ! ДУХ!
НЕ ПРИЛА-
ЗИ МИ...

СТРАХ ЈЕ
МАНСОНУ
ДАО
КРИЛА...

СТА-
НИ, МАН-
СОНЕ!

КИРБИЈЕВ
ПУЦАЊ У
ВАЗДУХ
ОСВЕСТИО
ЈЕ МАНСОНА...

А? НИ-
СИ, ЗНА-
ЧИ,
ДУХ!

© 1959, King Features Syndicate, Inc., World rights reserved.

ЮНИ
РЕУТС-
9-23

МАНСОН ЈЕ ПРО-
МАШИО КИРБИЈА
АЛИ ЈЕ ПОГОДИО
ДЕСМОНДА...

ПОКУШАВА ДА
СЕ ДОМОГНЕ ТЕ-
РЕТНОГ БРО-
ДА! НЕ МОГУ
ДА НИШАНИМ
ЗБОГ МАГ-
ЛЕ...

ТО ЈЕ БИЛА
КЛОПКА! ИЗ-
БЕГАО САМ ЈЕ...
УМАЊИ ЋУ
ИМ...

ПУЦАЈУ ГОРЕ
НА БРОДУ! ПО-
ЖУРИ... ДА СЕ
НЕ ПОУБИЈА-
ЈУ...

"ШИБИЦА" ЈЕ
ОДСТУПИО
БРАНЕЊИ
СВАКИ КО-
РАК ПАЛУБЕ...

СУДБИНУ МУ ЈЕ ЗАПЕЧА-
ТИО НЕ МЕТАК, ВЕЋ
ОТВОР У ПАЛУБИ...

СТРАШНО
ЈЕ
ДУБОКО...

И ВИ
КАЖЕТЕ,
КИРБИ, ДА ЋЕ-
МО ДОЛЕ НАЊИ
ТЕЛО ЈЕД-
НОГ УБИ-
ЦЕ?

ДА... СВЕ ЋУ
ВАМ ОБЈАСНИ-
ТИ! АЛИ,
МОРАМО ПР-
ВО ДОЛЕ
НА ДОК...

НЕБЕСА! ПА ЗАР ЈЕ
ПРОВЕО У ВОДИ
ОТКАКО ЈЕ С
КОЛИМА
СЛЕТЕО
У РЕКУ?

JOHN
PRENTICE
10-1

ДЕСМОН-
ДЕ! ПА
ТИ СИ
ЧИТАВ?

ТАЧНО!
ПОПОДИО
МЕ ЈЕ У МАГ-
НЕТО-
ФОН!

© 1959, King Features Syndicate, Inc., World.

ЧУЈТЕ, ЈА САМ
КАПЕТАН ОВОГ
БРОДА! ХОЋЕ ЛИ
МИ КО РЕЊИ
ШТА СЕ ОВО
ДОПА-
ЋА?

КАСНИЈЕ, КАПЕТАНЕ!
ПРВО ДА ИЗВУЧЕМО
ИЗ БРОДСКОГ СКЛАДИ-
ШТА ЈЕДНО ТЕЛО И ДА
СКИНЕМО ОПТУЖБУ
ЗА УБИСТВО
СА ОВОГ ГОС-
ПОДИНА!

© 1959, King Features Syndicate, Inc., World rights reserved

ГОСПОДО, ИМАЛИ
СТЕ СРЕЋУ! МАНСО-
НОВЕ РЕЧИ ЗАБЕЛЕ-
ЖЕНЕ НА ТРАЦИ
ПОТПУНО СКИДАЈУ
СВАКУ СУМЊУ СА
ДЕСМОН-
ДА!

ХВАЛА,
ИНСПЕК-
ТОРЕ!

ХВА-
ЛА!

ИПАК МИ
ЈЕ ЖАО
КАРЕ,
РИ-
ПЕ!

УХВАТИЛИ СУ ЈЕ
ПРЕ НО ШТО
ЈЕ УСПЕЛА
ДА НАПУ-
СТИ ГРАД!
СУДИЋЕ
ЈОЗ ЗА ПРИ-
КРИВАЊЕ
УБИСТВА!

ДА ЛИ БИХ
ОВАЈ ТЕЛЕС-
КОП МОГАО
ДА ТРАМПИМ
ЗА МРЕЖУ
ЗА ЛЕПТИ-
РОВЕ!?

KAD

СКАНДАЛ на ТЕЛЕВИЗИЈИ

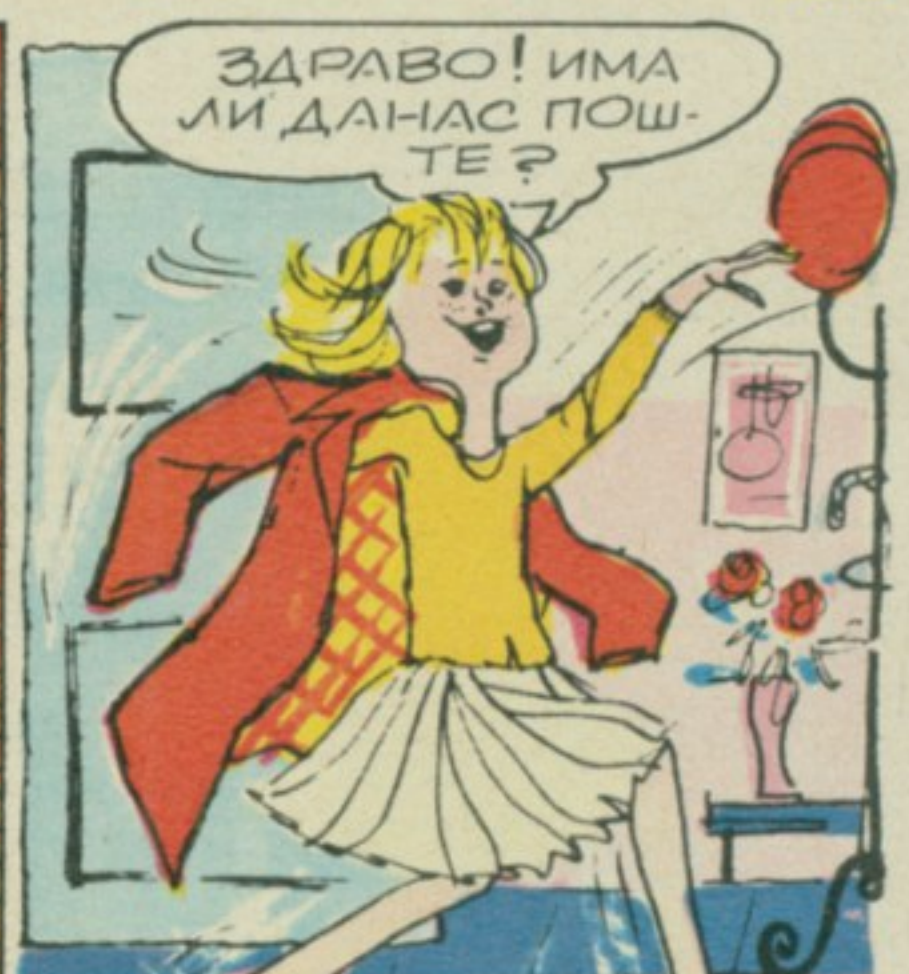
ПРЕДСТАВЉАМО ВАМ ВЕСНУ РОКИЈ. ЗОВУ ЈЕ И ВЕСНА-БЕСНА, ВИДЕТЕ ЗАШТО, ОНА ОБОЖАВА ЛАКУ МУЗИКУ И ОВИХ ДАНА ЖИВИ У ВЕЛИКОМ ИШЧЕКИВАЊУ...

МАМЕ ЧИТАЈУ ПИСМА СВОЈИХ ДЕВОЈЧИЦА АЛИ НИШТА НЕ КАЖУ ТАТИ АКО БИ СЕ ОН ЉУТИО.

ТАТИНО РАСПОЛОЖЕЊЕ НЕ СЛУЖИ НА ДОБРО. ОН ЈЕ ДОБРИВОЈЕ АЛИ...

ВИДЕЛИ СТЕ У ЧЕМУ ЈЕ СТВАР: ТАТЕ СУ ИСТИ КАО МАМЕ САМО ИМАЈУ ДЕБЉИ ГЛАС И ТРЕБА ИХ МАЛО ВИШЕ МОЛИТИ. И ТАКО ВЕСНА С МАМОМ СТИЖЕ НА ТВ.

НАЈВЕЋЕ КОМЕРЦИЈАЛНЕ ПРОСТОРИЈЕ У ЕВРОПИ ЗА ПРОДА-
ЈУ САТОВА, ЗЛАТНИНЕ, ЗЛАТНОГ И СРЕБРНОГ НАКИТА

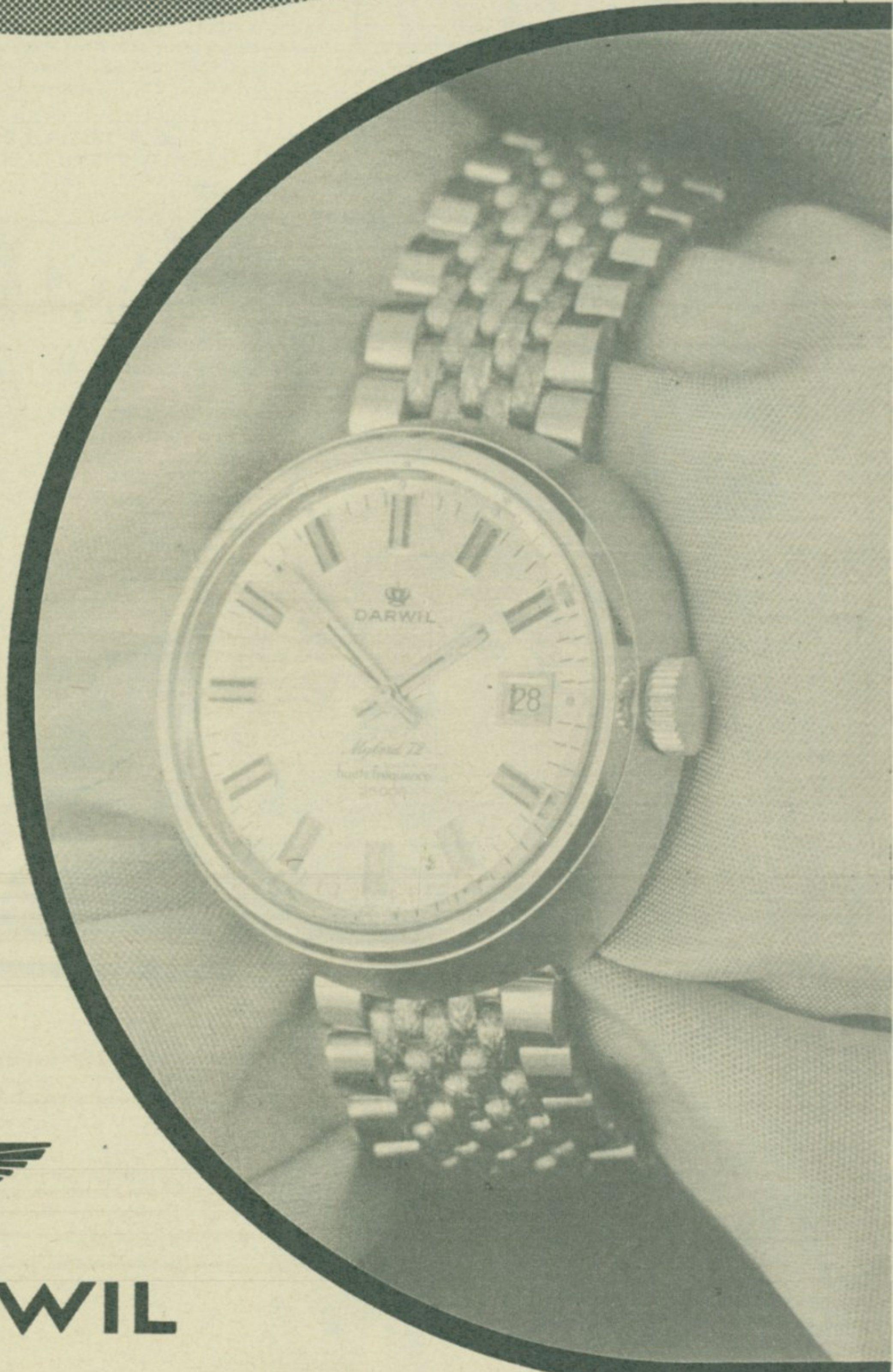
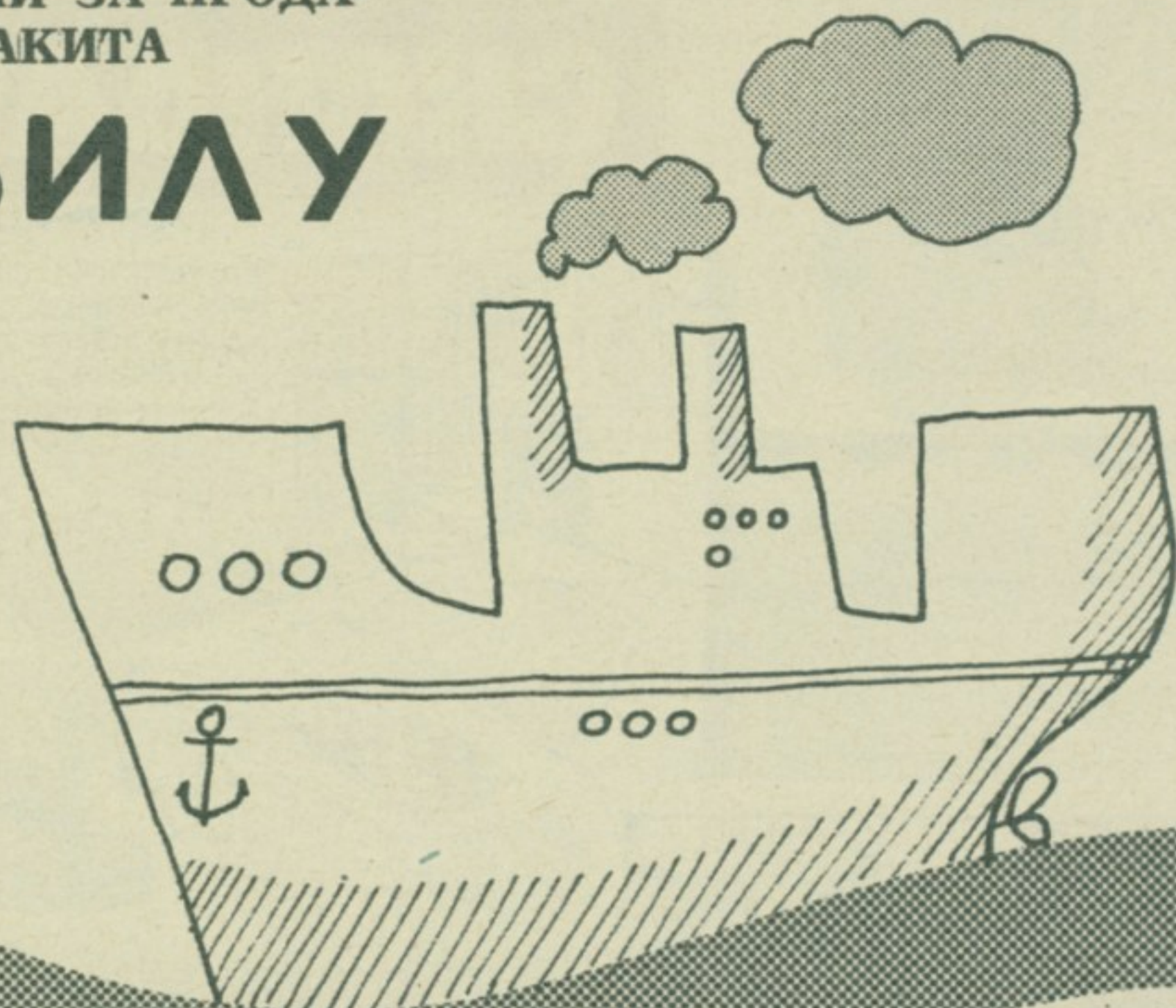
ВРЕМЕ ПО ДАРВИЛУ

Осим 700 типова сатова у неколико хиљада модела, који су, уз гаран-
товани квалитет и у корак са последњом модом, произведени у царству
швајцарске индустрије сатова, SOLOTHURNO у BIELU.

НУДИМО ВАМ ЗЛАТНИНУ, ЗЛАТНИ И ДРУГИ НАКИТ

који се у злату од 14, 18 и 24 карата, израђује у 110 највећих индустрија
злата и златарских радњи у свету.

Ми смо једини у свету који у својој производњи накита не употреб-
љавамо различите врсте стакла. Наше украсно камење, које набављамо
у целом свету, природно и синтетичко, има гарантовану тврдоћу од
најмање осам степени Мосове скале. Имамо и широк распон цена за
наше сатове, који могу да задовоље свачији укус. Наше специјализо-
вано особље, које говори све језике југословенских народа, брзо ће
вас послужити у савремено уређеним просторијама највеће европске
продавнице сатова, златнине, златног и сребрног накита.

DARWIL

Don
BARRY

ФЛАШ ГОРДОН

У ПОСЛЕД-
ЊЕМ ТРЕНУТКУ
ФЛАШ ЈЕ УСПЕО ДА
ОДБАЦИ
АТОМСКИ ТОРПЕ-
ДО...

ОК,
ДРАГИ! СЕКУНД
КАСНИЈЕ
И СВИ
БИМО
БИЛИ...

КАД СЕ СМИ-
РИШ, ДРАГА,
ЈА БИХ
РАДО
ПОПИО
ДОБРУ, ЈАКУ
КАФУ!

БАШ ДИРЉИВО!
ЖЕНЕ СУ РОКЕНЕ
ДА СЛУЖЕ
ХЕРОЈЕ... МАКАР
И ЛАЖНЕ!

СТАРИ ТЕЛСТАР СА-
ТЕЛИТ! ВИШЕ НЕ
ФУНКЦИОНИШЕ!

НАШИ ИНЖЕЊЕРИ
БИ ВОЛЕЛИ ДА ЗНА-
ЈУ ЗАШТО ЈЕ
ПРЕСТАО ДА
РАДИ, БРА-
ЈЕНЕ!

ЈАСНО! ЈА САМ ЗА СКУП-
ЉАЊЕ КОСМИЧКОГ
СМЕКА! ТВОЈА СПЕЦИ-
ЈАЛНОСТ ЈЕ ОНЕСПОСОБ-
ЈАВАЊЕ А- БОМБИ... ДА
СЕ НАЧИНИ УТИСАК НА
ДАМУ!

ФЛАШ
ЈЕ
БУТКЕ
ПРЕ-
ШАО
ПРЕ-
КО
ОВЕ
ЗЛОБ-
НЕ
ПРИМЕД-
БЕ...

САТЕЛИТ ПРЕД НАМА...
А НИЈЕ НАВЕДЕН НА НА-
ШОЈ ЛИСТИ! ЧУДНО...
ОВАКАВ ЈОШ НИ-
КАД ДОСАД НИСАМ
ВИДЕО!

ПРИЏИМО МУ...
?! ПОВЕЉАВА
БРЗИНУ...
УДАЉАВА СЕ
ОД НАС!! ?

МОРА ДА
ИМА ПОСАДУ! ЧИМ
МУ СЕ ПРИБЛИ-
ЖИМО... ОН
СЕ УДА-
ЉИ!

НЕКА
ВЕШТ СА
ЗЕМЉЕ,
ДЕЈЛ?

УПРАВО САМ
ЈЕ ПРИМИЛА...
ОПОМИЊУ
НАС!
ЕВО...

ЕВО! НЕ ПРИ-
ЛАЗИТЕ МУ...
ТО ЈЕ
ШПИЈУН-
СКИ
САТЕ-
ЛИТ!

ПА ТО ЈЕ
КРШЕЊЕ
КОСМИЧКОГ
УГОВОРА!
МОРАМО
ГА УНИШТИ-
ТИ!

У ИДУЋЕМ БРОЈУ: ФЛАШ ЈЕ РАЊЕН!

Сепоја из 1857.
године

МЕТАК ЗА ПОСЛЕДЊЕГ ТРАГАЧА

Ниједан од авантуриста
који су кренули у потра-
гу за фантастичним бла-
гом Нана-Сахиба није изнео живу главу

Године 1858, угушен је у Индији устанак сепоја, индијских војника у служби моћне Источноиндијске компаније која је злоупотребљама и наметима извлачила из ове далеке земље велика богатства. Устанак је био захватио цео пот континент и, пошто је с обе стране пало на стотине хиљада мртвих, Велика Британија потпуно је преузела власт над Индијом.

Један од главних вођа побуне био је махараџа Нана-Сахиб. Изненада, године 1860. он је мистериозно не-стао.

ДА ЛИ СЕ СПАЛИО?

Пошто је 1858. британска армија освојила Канпур, Нана-Сахиб је поделио своју војску на мање јединице и наредио им да се повуку у непроходне џунгле северне Индије. О правцу којим се сам махараџа повлачио није било тачних података. Изгледало је, међутим, извесно да се упутио планинама Аравали. Такође је било извесно и то да је Нана-Сахиб, пре почетка побуне један од безбројних сиромашних кнежева, са собом понео и фантастично богатство које је задобио приликом освајања Делхија и Канпура. Радило се о благом вредном више милијарди, што у злату и сребру, што у драгом камењу!

Приче о ризници потврђивали су и многобројни за робљеници који су, сви редом, помињали да је Нана-Сахибов логор пратило више затворених кола од којих се стража није одмица-

ла. Осим тога, како другачије је протумачити што је Нана-Сахиб у најкритичнијем тренутку повлачења напустио главнину војске која се упутила ка Лакноу и задржао се у родном граду Битуру, него намером да склони ризницу.

Двадесет четири часа по одласку главнине сепоја стигла је у Битур британска војска под командом генерала Хевелока. Једино на шта су наишли били су нагорели остаци велике ма-

хараџине палате. Мештани су тврдили да се и сам Нана-Сахиб у њој спалио! Међутим, било је очевидаца који су тврдили да се Нана-Сахиб са малом пратњом и више затворених, тешко натоварених кола, упутио у правцу планина Аравали. Ускоро су почели да стижу из вештаји о томе да је Нана-Сахиб виђен на крајњем северу Индије, а затим у Непалу, где му је приписано подстрекивање неколико побуна против Енглеза који су

наставили још црњу експлоатацију сељака и уз пут, потпиравали верску мржњу између будиста и муслимана.

Од 1860. године пронео се глас о његовој смрти. Мало помало и историја о Нана-Сахибу постала је легенда.

БЕРТА ЗЕЛЕНИХ ОЧИЈУ

Отприлике у исто време кад се пронела прича о смрти Нана-Сахиба, у Бомбају су дневни листови почели да објављују фантастичне чланке о богатству ризнице несталога махараџе. Било је то време пристизања све већег броја енглеских колониста у Индију, време авантуриста, и природно је што су ови чланци изазивали велико интересовање. Ускоро су, не само из Британије већ из целог света, почели да пристижу пробисвети и професионални трагачи за златом. Али, подаци које су могли добити нису пружали баш много наде у успех. Било је ипак у Бомбају и оних који су тврдили да располажу сигурним подацима о фамозном благу.

Међу њима се истицала Берта Васиљев, разведена супруга неког богатог Руса која је у Бомбају боравила већ три године и важила за необичну личност. Коња је јахала као права амазонка, а једном је у лову убила прекрасног тигра са растојања од свега десетак корака, испаливши му један једини хитац међу очи. Имала је чудновате зелене очи и нежно лице, британски официри лудовали су за њом.

Други „обавештени“ жител Бомбаја био је бивши боксер сумњиве прошлости Ото Далтон. И он је поседовао нека документа која је требало да му омогуће да открије скровиште махараџине ризнице.

Срели су се случајно. Једног дана Ото је посетио богатог банкара Вајла и затражио од њега знатну суму новца, понудивши му заузврат половину блага које буде нашао. Банкар је пажљиво одмерио Далтона, његово лице унакажено ожиљцима, нападном држање „светског човека“, и нарочито црница деформисане физиономије који га је пратио. Уз учтиво извињење да ће размислити, Вајл је испратио посетиоце и одмах унајмио полицајца да чува стражу пред његовом вилом и сличне посетиоце враћа натраг.

Међутим, банкар Вајл је био велики поштовалац Берте Васиљев и првом приликом којој је испричао о необичној посети Ота Далтона. Госпођа Васиљев није оклевала, одмах је ступила са њим у везу.

ПРВА ЖРТВА

Двоје авантуриста одмах су нашли заједнички језик, решили су да удруже снаге у потрази за благом. Међутим, појавио се проблем: Отови документи су говорили да се ризница Нана-Сахиба крије у планинама Аравали, док је Берта имала податке да се благо крије испод рушевина махараџине палате у Битуру. Шта је од тога тачно? Постојао је само један начин да то сазнају!

Ово је слика човека који је ухапшен 1874. године под именом Нана-Сахиб, али се никад није сазнало ко је он у ствари

У Бомбају се у то време пронео глас о извесном младом Индусу Анади који је тврдио да је син Нана-Сахиба! Енглези се на то нису узбуђивали из простог разлога што Нана-Сахиб уопште није имао синова. Али БERTA и Ото то нису знали. Неколико дана касније откривен је унакажен леш младог Анаде, али ником ни на памет није падало да ово мрачно убиство повеже са шармантном госпођом Васиљев и њеним пријатељем Далтоном.

Истовремено БERTA је водила још једну акцију. Успела је да наговори банкара Вајла да финансира подухват огромном сумом од 10.000 фунти! Али, несрећни Вајл у последњем тренутку предомислио се и решио да да 5000 фунти. Само четири дана пошто је донео ову одлуку неки случајни пролазник приметио је јато леши-

нара које узлеће испод за баченог мостића у предграђу Бомбаја. Позвао је полицију која је ту пронашла леш банкара Вајла.

Два дана пре тога БERTA Васиљев и Ото Далтон нестали су из Бомбаја у непознатом правцу.

ЗЛОЧИН У ПЛАНИНИ

На падинама планине Аравали налази се сеоце од двадесетак кућа које није забележено ни на најдетаљнијим картама. Једног дана, годину дана после нестанка БERTA Васиљев и Далтона из Бомбаја, сеоски кмет журио је у оближње место да тражи помоћ за село које је настрадало од неочекиване поплаве. Сељане је највише збуњивало како се речи-

ца излила кад последњих да на није пало ни кап кише!

На лице места изашли су представници локалних власти и утврдили узрок поплаве: неко је изводио радове у планини изнад села, речни ток је на неколико места био преграђен, а у кориту су се видели трагови ископавања већих предмета. Али, право изненађење очекивало је комисију мало даље. Испод једног дрвета нађен је леш млађе жене разбије не лобање. Поред ње нађени су и остаци једног високог црнца који је по свему одговарао опису Далтоновог пратиоца. И њему је била разбијена глава. Нешто даље од њих лежао је још један леш, начичкан стрелама — очигледан знак да су га напали припадници дивљег племена Бил. Комисија је закључила да се ради о лешевима Далтона, Васиљева и црнца који је пратио

Далтона. Сматрало се да је Далтон убио своје сараднике, а затим и сам пао погођен стрелама.

ПОЛИЦАЈАЦ НА БОКС-МЕЧУ

Две године после језивих догађаја у планинама Аравали у граду Лакноу се одржавао велики сајам. Најављен је велики бокс-меч између два снажна црнца. Све улазнице су биле распродате по високој цени кад се изненада један од бораца разболео. Менаџер је одмах објавио оглас којим позива снажног и вештог боксера да замени оболелог борца уз награду од 75 фунти која се плаћа унапред. Пред саму борбу пријавио се човек чији је изглед обећавао да ће борба

бити огорчена. Међутим, од самог почетка меча било је јасно да је црнац убедљиво бољи. Уздржавао се од нокаута само зато што је сматрао да публика за свој новац треба да види тучу.

У публици је седео и полицијски официр из Бомбаја коме се одједном учинило да је већ негде видео овог потученог боксера. Почео је да копа по сећању и сетио се његовог имена — био је то Ото Далтон. Сместа је одјурио у седиште полиције и пријавио човека за којим су биле расписане толике потернице пре но што је означен као мртав, али овима се није журило и кад су најзад стигли натраг Далтон је већ нестало! Не за дуго.

После неколико дана полицијска патрола која је ноћу обилазила мрачне улице Лакноу чула је револверске хице из улице поред на бобових вртова. Полицајци су потрчали и угледали неку високу прилику како бежи док је за њом трчао погрбљени старац с револвером у руци. Високи човек одједном се сручио на земљу и остао да лежи без покрета.

ЧАНДРИНА ПРИЧА

Мртавац је био Ото Далтон, а старац се звао Чандра, мада су многи говорили да је његово право име Азимулах и да је некад био главни повереник и саветник Нана-Сахиба. Старац је приведен у полицију и испричао следеће: те ноћи Далтон је залупао на врата Чандрине куће. Једним ударцем батине разбио је лобању старом слуги али га је Чандра који је имао лак сан дочекао спреман, с револвером у руци. Првим метком разбио је Далтонову доњу вилицу. Избезумљен од бола, Далтон се сместа окренуо и почео да бежи, али је старац скочио из кревета и пожурио за њим, нанишанио и пуцао, пуцао...

Сутрадан Чандри је показао леш. Изненађен старац препознао је у Далтону човека који је две године раније долазио к њему да се распита о благу Нана-Сахиба. Он му је тада показао документ оверен печатом Нана-Сахиба, предао Азимулаху, који је означавао тачно место скривеног блага. Међутим, документ је био неупотребљив без допуне коју је Азимулах сакрио. Једино се знало да се благо крије у планинама Аравали, изнад села где су нађени остаци БERTA Васиљев, црнца и човека за кога никад није откривено ко је како је тамо доспео.

О благу никада више није било помена. Страшна судбина која је задесила ову групу изгледа да је утерала страх у кости будућим трагичарима.

Полицајци су зачули пуцњаву и потрчали. Угледали су необичан приказ

ЏОНИ ХАЗАРД

ФРЕНК РОБИЊ

ПЛАКЕНИЦИ КРАЉА КРИЗУМЦАРА БИЛИ СУ ЗА ТРЕНУТАК ЗБУЊЕНИ...

НЕГО ШТА! САД ЋЕ ОНА ОПЕТ ДА СЕ ПОЈАВИ...

...А АКО СЕ ИПАК НЕ ПОЈАВИ КРЕНУЋЕМО ОДМАХ У ПОТЕРУ!

ЗАИСТА МИСЛИШ ДА ЈЕ ОВО САМО ТРИК?

НАПЕТОСТ ЈЕ РАСЛА. А ТАДА...

ДАМЕ И ГОСПОДО, ВИДЕЛИ СТЕ ПРАЗНУ КАБИНУ! А САДА, НА МОЈ ЗНАК, МОЈА ЛЕПА САРАДНИЦА ОПЕТ ЋЕ СЕ ПОЈАВИТИ!

БИЋЕ БОЉЕ ЗА ЊЕГА ДА ОДРЖИ ОВЕЋАЊЕ!

ЗАСТОРИ СУ СЕ РАЗМАКЛИ И...

АЛА КАЗАМ! ЕВО ЈЕ ПО-НОВО С НАМА!

ШТА САМ ТИ РЕКО! ДРЖИ ЈЕ НА ОКУ...

УХВАТИЋЕМО ЈЕ ПОСЛЕ ПРЕДСТАВЕ!

КАД ЈЕ ТАЧКА ЗАВРШЕНА...

САД! ПАЗИ... ЧИМ ПРОБЕ ПОРЕД НАС!

НАСТАВИ ДА КОРАЧАШ, ЧИЛИ... ХЕЈ!? ПА ТИ НИСИ...

...ЧИЛИ! ПРЕВАРЕНИ СМО!

У ТОМ ТРЕНУТКУ, НА ПУТУ ПРЕМА АЕРОДРОМУ...

ОХ... НЕ ЗНАМ КАКО ДА ВАМ ЗАХВАЛИМ...

ПЕТ ХИЛАДА ДОЛАРА ДОВОЉНА СУ ЗАХВАЛНОСТ!

САД СЕ СПРЕМИТЕ ЗА ПОСЛЕДЊИ ЧИН... НЕСТАЈАЊЕ ИЗ ЈАПАНА!

ЗА ТО ВРЕМЕ...

ЈА... ЈА... РЕКИ ЋУ ВАМ... САМО МЕ ПУСТИТЕ!

ОДЛЕТЕКЕ ЗА АМЕРИКУ ТЕРЕТНИМ АВИОНОМ! ИМЕ ПИЛОТА ЈЕ... ХАЗАРА!

Kandit НАЈСЛАЂА НАГРАДНА ИГРА НА СВЕТУ!

НАЈСЛАЂАНА И НАЈСЛАЂАН 1972. НАГРАЂЕНИ НА КАНТАРУ!

ФАБРИКА ЧОКОЛАДЕ И БОМБОНА *Kandit* НАГРАДИЛА НАЈСЛАЂЕГ ДЕЧАКА И НАЈСЛАЂУ ДЕВОЈЦИЦУ 72. СА ТАЧНО ОНОЛИКО ЧОКОЛАДЕ И БОМБОНА КОЛИКО СУ ТЕШКИ!

ВЕРИЦА СТОЈШИЋ ГОРАН ВУКЧЕВИЋ

Читаоци „ПОЛИТИКИНОГ ЗАБАВНИКА“ гласањем су изабрали НАЈСЛАЂЕГ ДЕЧАКА И НАЈСЛАЂУ ДЕВОЈЦИЦУ 1972. За дечака број 26 ГОРАНА ВУКЧЕВИЋА из Новог Сада гласала су 153 читаоца а девојчица број 14 ВЕРИЦА СТОЈШИЋ из Аде добила је 202 гласа!

Укупно је на овај конкурс стигло 2150 фотографија.

У фабрици чоколаде и бомбона **КАНДИТ** у Осијеку одржана је 5. јула свечаност на којој су НАЈСЛАЂИ ДЕЧАК И НАЈСЛАЂА ДЕВОЈЦИЦА 1972. године били гости. После срдачног разговора са домаћинима, дечак и девојчица стали су на вагу да би добили освојене награде:

Горан 20 кг, а Верица 18 кг. ЧОКОЛАДЕ И БОМБОНА!

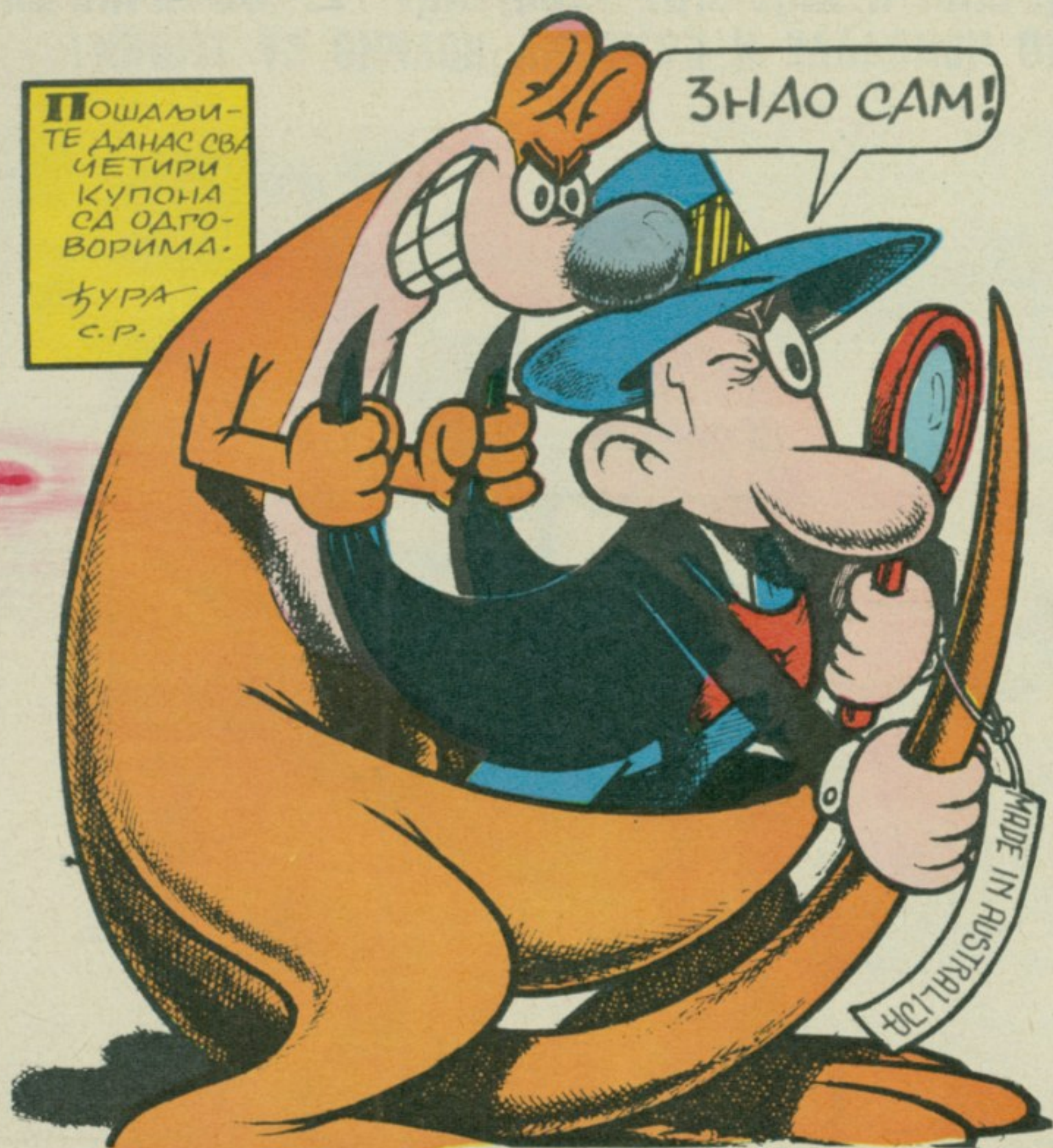

Kandit НАЈСЛАЂА НАГРАДНА ИГРА НА СВЕТУ!

ДАНАС ПОСЛЕДЊИ ЗАДАТАК ЗА ЗГОДИТАК!

АВАНТУРЕ ДЕТЕКТИВА БУРА

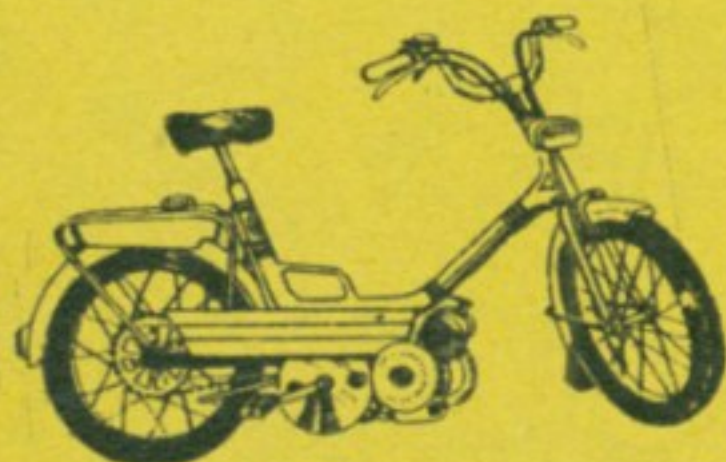
ПОШЛАБИ-
ТЕ ДАНАС СВА
ЧЕТИРИ
КУПОНА
СА ОДГО-
ВОРИМА.
БУРА
С.Р.

НАГРАДНИ КОНКУРС

1. Кад заокружиш тачан одговор на купону 4 у доњем десном углу (у овом броју) изрежи и залепи овај купон као и претходна три купона на дописницу и пошаљи
ПОЛИТИКИНОМ ЗАБАВНИКУ, 11001 Београд
П. фах 124 до 15. августа ове године.
2. Међу читаоцима који пошаљу СВА ЧЕТИРИ купона са тачним одговорима извући ће се на срећу ове

НАГРАДЕ:

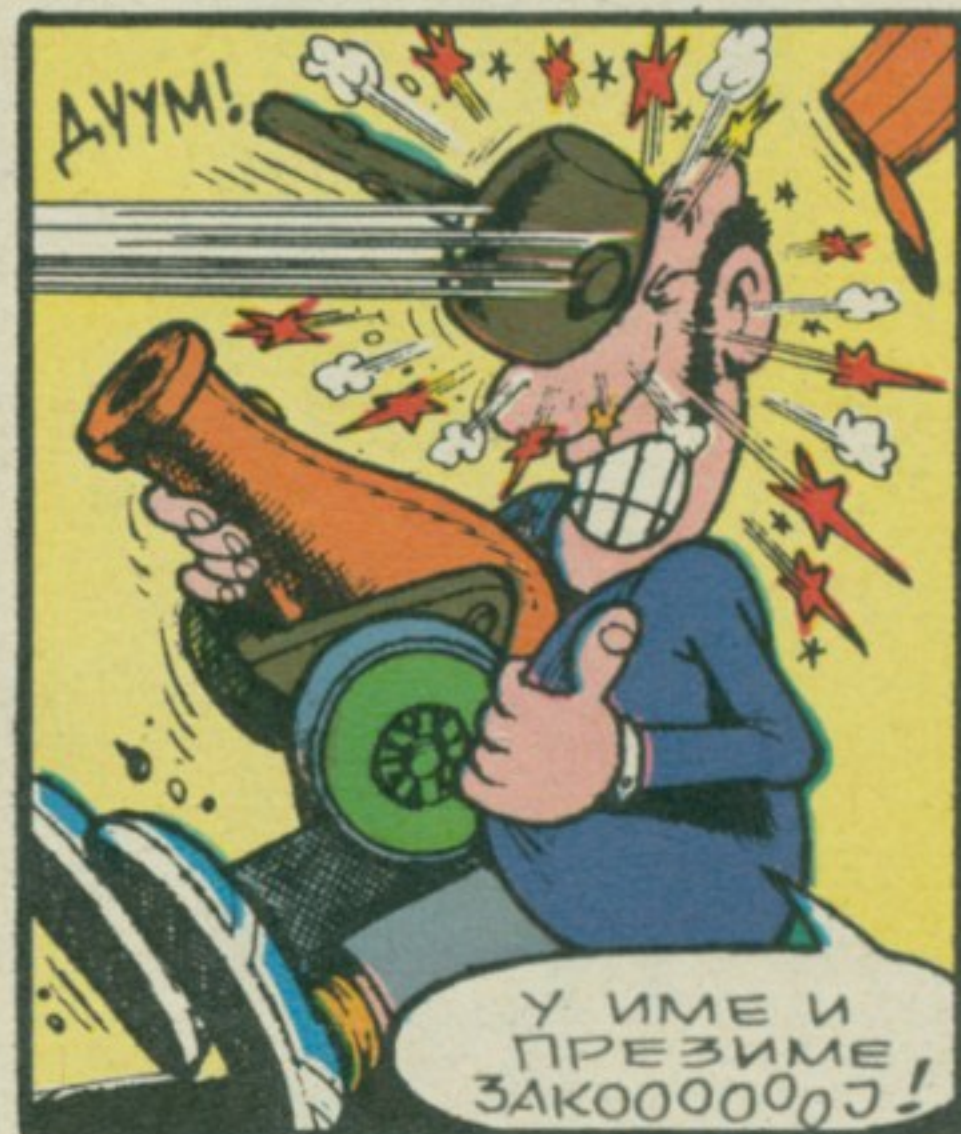

1. ПОНИ ЕКСПРЕС

2. ДЕСЕТ
ДЕТЕКТИВ-
СКИХ МИ-
НИЈАТУР-
НИХ ФОТО-
АПАРАТА
ЗА ТАЈНА
СНИМАЊА

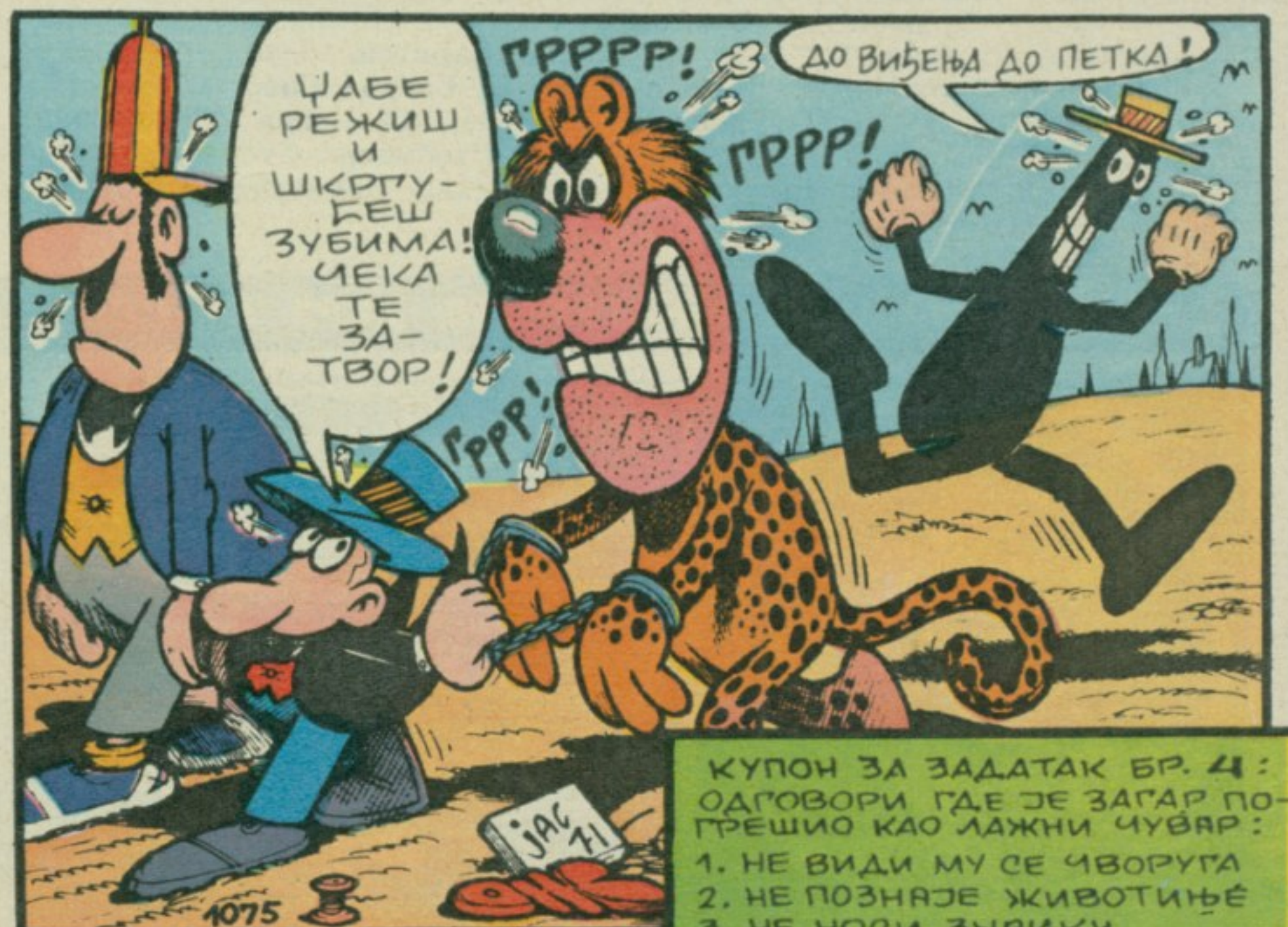

ТОРБА ОД

ИДУЌИ ПУТ НОВЕ АВАНТУРЕ ОВОГ ИСТОГ БУРЕ!

КРОКОДИЛСКЕ КОЖЕ!

ДАНАС ЗАЛЕПИ КУПОНЕ 1,2,3 И 4 НА ДОПИСНИЦУ И ПОШАЉИ „ПОЛИТИКИНОМ ЗАБАВНИКУ“ НАЈДАМЕ ДО 15. АВГУСТА ОВЕ ГОДИНЕ

КУПОН ЗА ЗАДАТАК БР. 4:
ОДГОВОРИ ГДЕ ЈЕ ЗАГАР ПОГРЕШИО КАО ЛАЖНИ ЧУВАР:
1. НЕ ВИДИ МУ СЕ ЧВОРУГА
2. НЕ ПОЗНАЈЕ ЖИВОТИЊЕ
3. НЕ НОСИ ЗНАЧКУ
ЗАОКРУЖИ ТАЧАН ОДГОВОР!

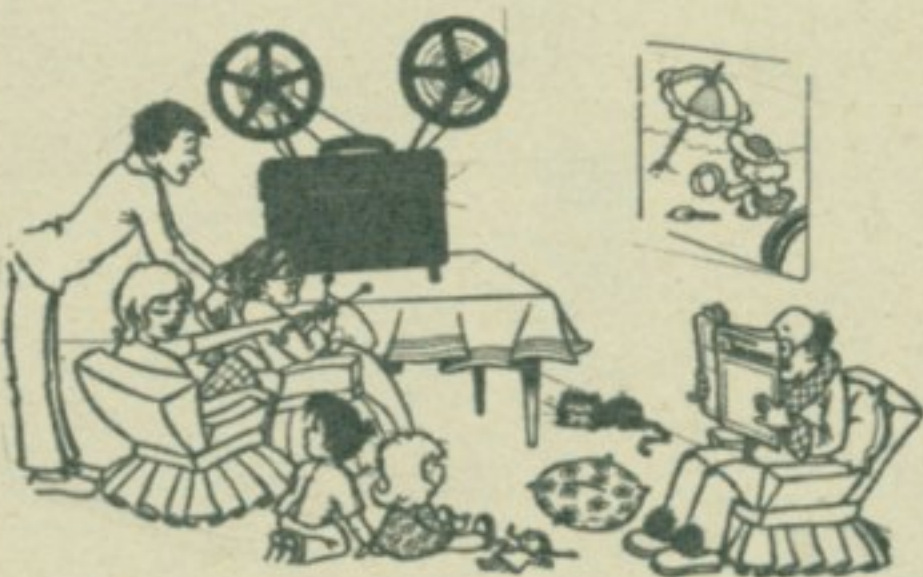
КУЋНИ БИОСКОП ОТИШАО У ТЕСЛИЋ

Моћ запажања и срећа помогли су нашем читаоцу ЗЛАТАНУ ХРОМАЛИЋУ из Теслића да добије кућни биоскоп а још петиорици читалаца да добију по један комплет библиотеке БУБАМАРА.

Мада задатак објављен у ПОЛИТИКИНОМ ЗАБАВНИКУ бр. 1069 од 23. јуна ове године није био од лакших — гребало је добро погледати наш цртеж који представља дванаест малих балона и један велики и одговорити који балони имају на својој кружној површини пресликан неки детаљ цртежа с великог балона — две трећине учесника од укупно 2860 одговори

ло је тачно. А ево како треба да гласи тачно решење овог наградног задатка: балони А, С, Е, Ф, Н и Ј.

Жири ЗАБАВНИКА извукао је међу тачним одговорима на срећу имена шесторице наших читалаца и то:

1 НАГРАДУ „КУЋНИ БИОСКОП“ који се састоји од потпуно аутоматизоване јапанске филмске камере марке ВЕРНОН и кинопројектора ЛУЧ 2 са пет цртаних филмова добио је ЗЛАТАН ХРОМАЛИЋ, Пролетерских бригада 2/А Теслић.

ОСТАЛЕ НАГРАДЕ: ПЕТ КОМПЛЕТА (сваки од по 16 књижица) библиотеке БУБАМАРА добили су: 1. БРАНКО БИЈЕЛИЋ, Коњичка 18, Равни Тополовац, Банат 2. ТОМИЦА ВОЈНИЋ — ЗЕЛИЋ, Р. Кончара 76, Винковци 3. СИМЕОН РУСЈАКОВ, Христијана Карпоша 48/2, Скопље 4. ДУШАН БРСТИНА, Жарка Зрењанина 9, Руско Село 5. СОФИЈА ГОВЕДАРОВИЋ, Маршала Тита 96, Путинци.

Kandit НАЈСЛАЂА НАГРАДНА ИГРА НА СВЕТУ!

ГЛАСАЛИ ЗА НАЈСЛАЂЕ — ДОБИЛИ СЛАТКЕ ПАКЕТЕ!

Око 1000 купона стигло је у четвртм колу за најслађе. Међу онима који су гласали за једну од других 25 девојчица извучено је на срећу 15 добитника по једног слатког пакета — поклон фабрике бомбона и чоколаде КАНДИТ из Осијека. Награђени су:

1. Јовановић Соња, Димитрија Јанковића 16, Крагујевац, 2. Марица Острун, Иве Лоле Рибара 22, Ловас, 3. Алекса Петронијевић, Марка Орешковића 2/4, Крагујевац, 4. Милинко Стојић, ПТТ Крагујевац, 5. Берислав Сукновић, И. Л. Р. Дунав 3/4, Вуковар, 6. Оливера Марковић, Васе Пелагића 6, Крагујевац, 7. Драгоје Ђуровић, Ш. И. П Горњи Ибар, Рожаје, 8. Жељко Дрниковић,

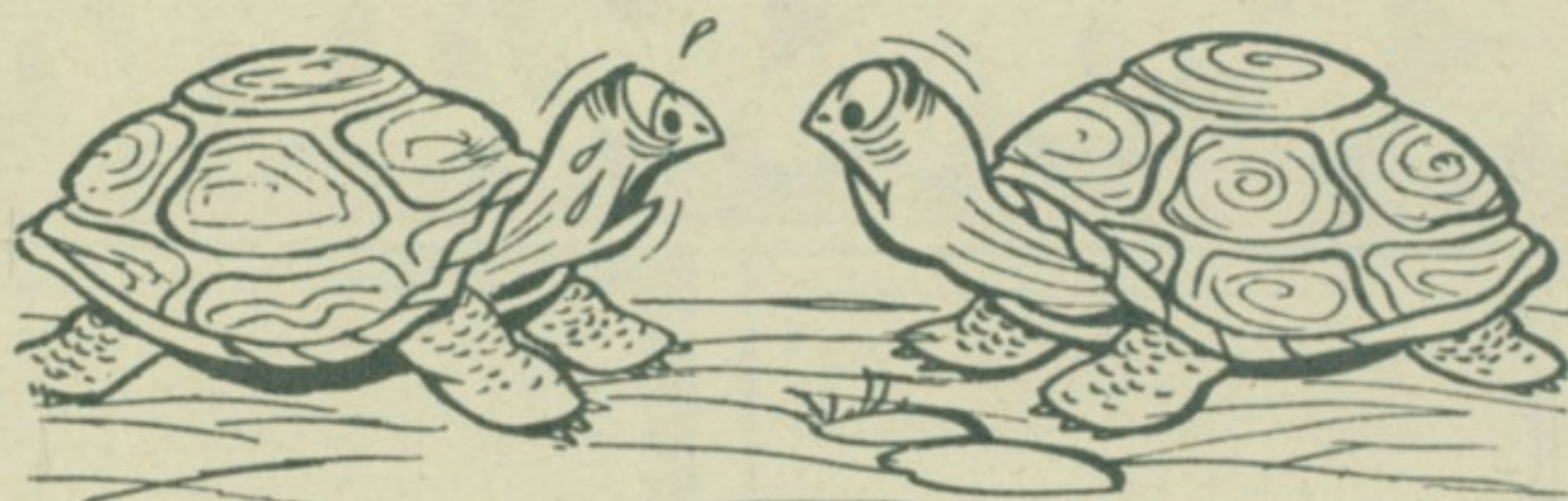
Палице 12, Загреб, 9. Јулијана Бујак, И. Л. Рибара 14, Купусина, 10. Радмила Стојановић, Димитрија Јанковића 8, Крагујевац, 11. Босилка Тодоровић, Димитрија

Јанковића 14, Крагујевац, 12. Славица Вајштен, 15. маја бр. 12 Рума, 13. Сзерда Гиорги, Земунска 9, Бечеј, 14. Ивана Младеновић, ОШ „Глободер“, Стопања, 15. Ристе Делев, Пиринска 63 а, Штип.

хумор

— Да ме оставиш!? А ја сам ти поклонила најлепше векове свог живота!

— Докторе, боли ме кад стојим овако!

— Опет су ми заменили партнера!

— Ти их бар виђаш само увече када су већ уморни!

ЈЕДНА
АЛИ
ВРЕДНА

Кад би деца, растући, испунила обећања из детињства у свету би постојали само генији (Гете)

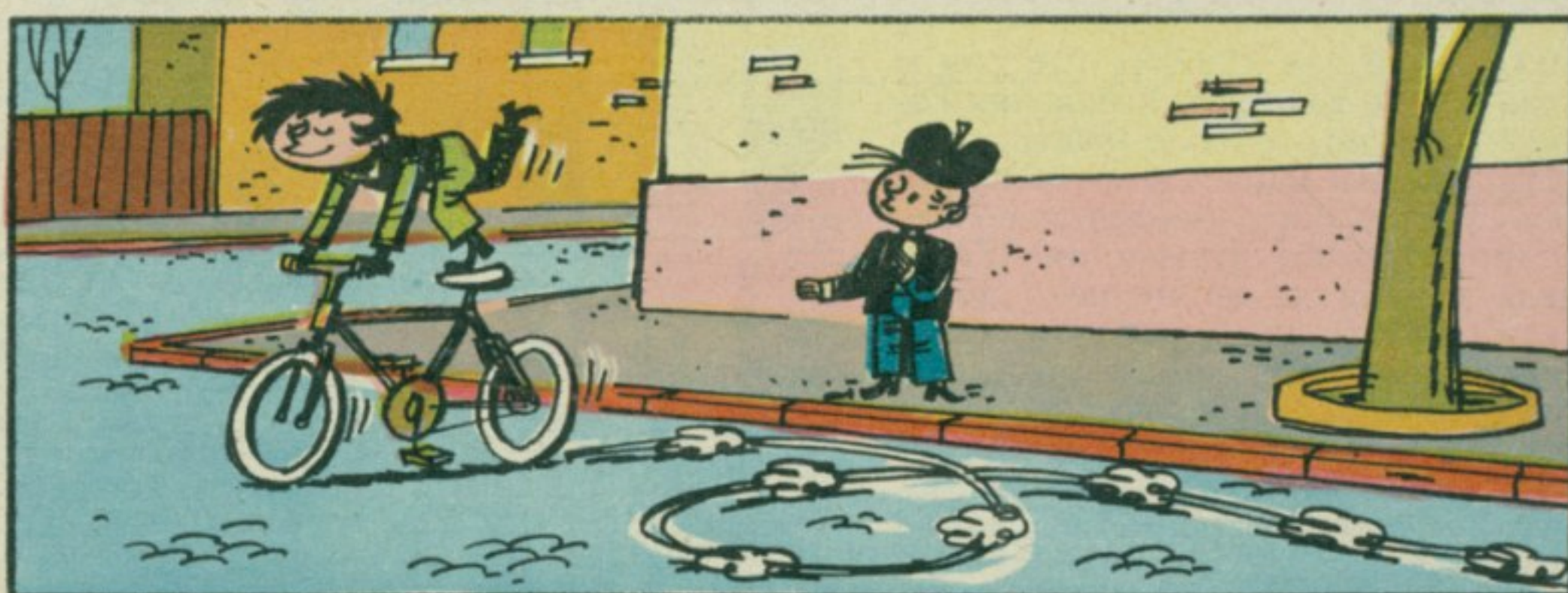
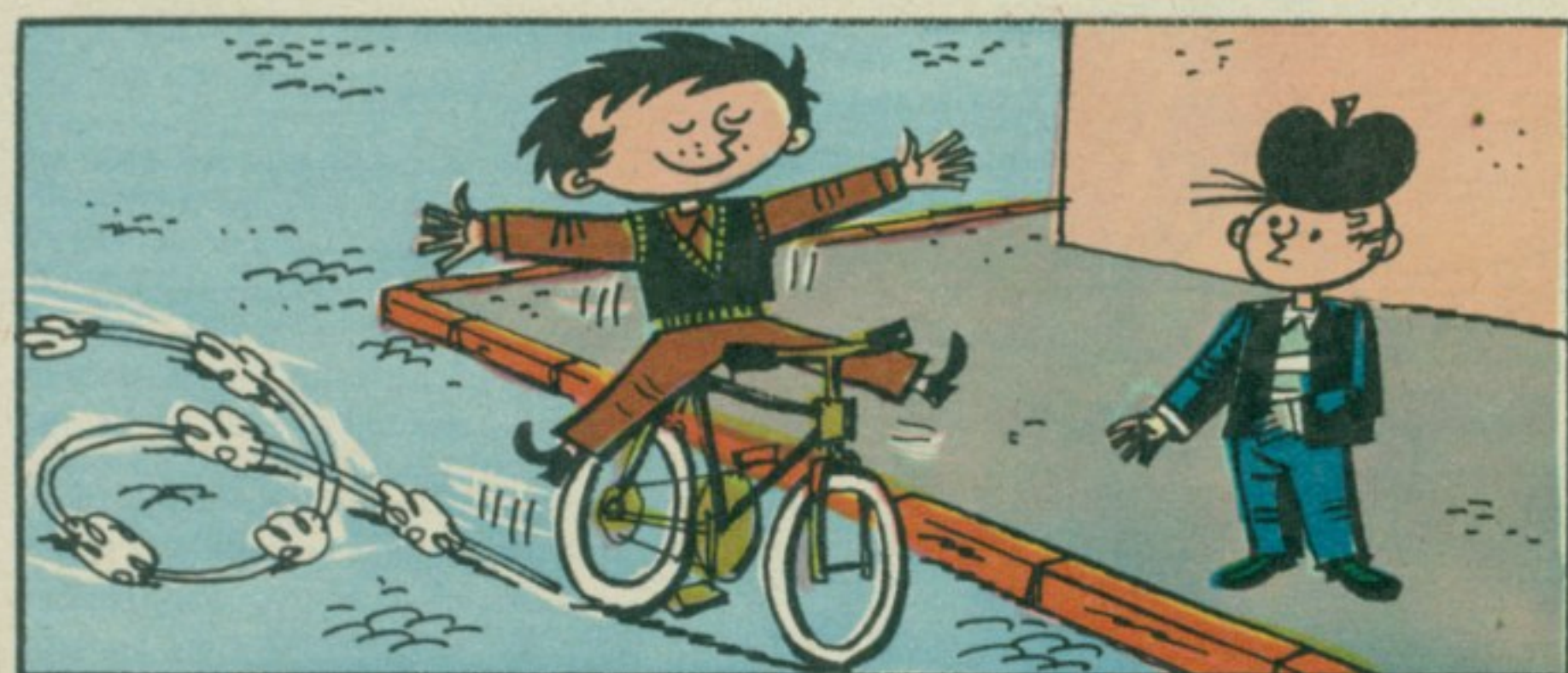
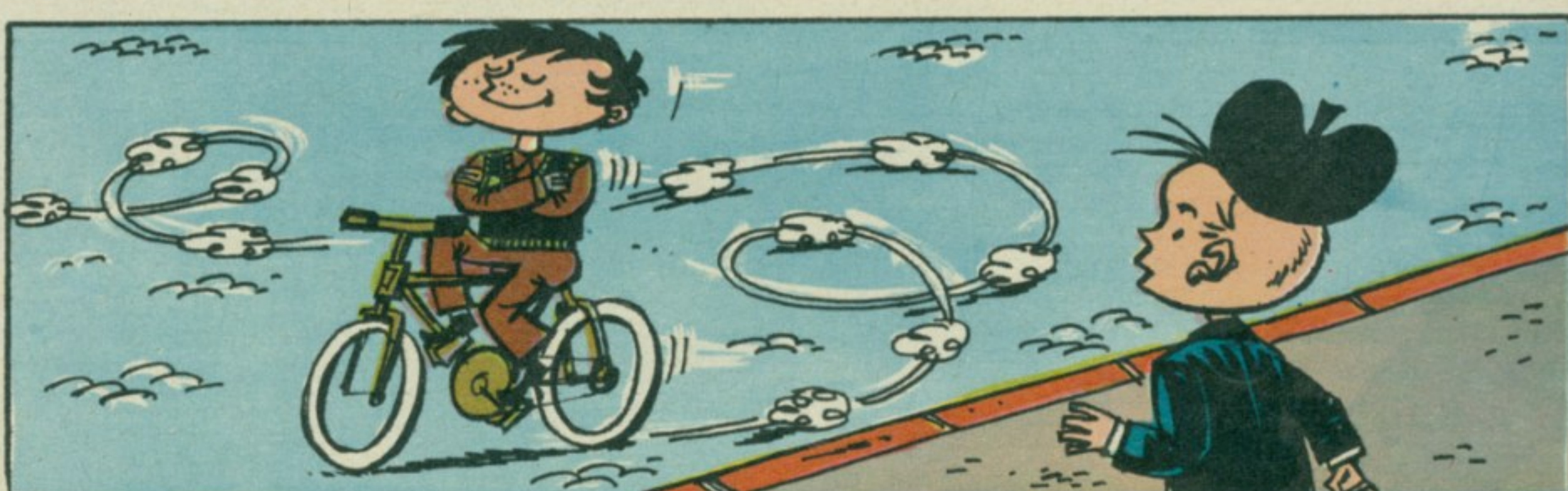
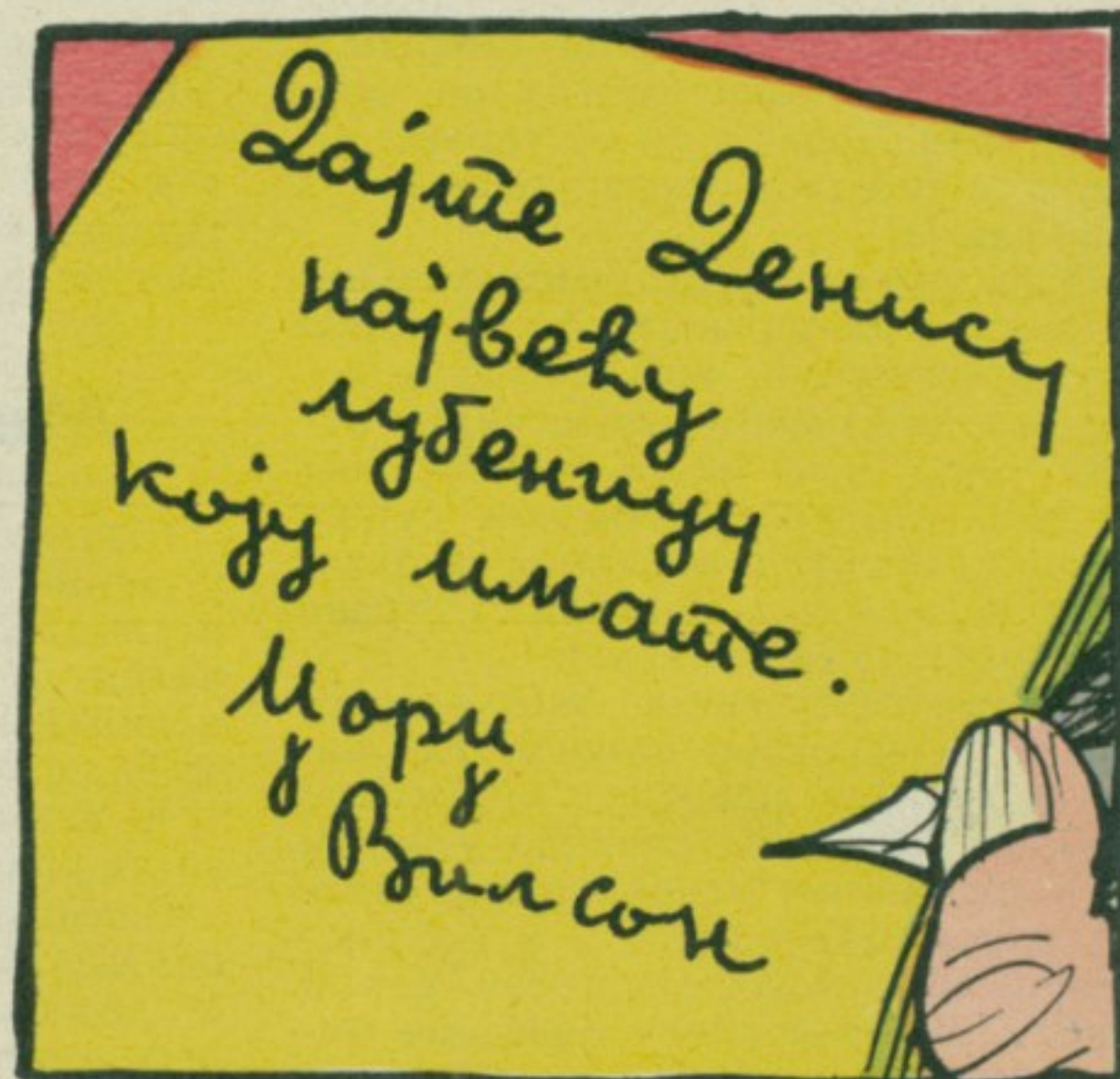
У ИДУЋЕМ БРОЈУ
КОМПЛЕТАН СТРИП

Гринго:
МАНУЕЛОВ
ГРЕХ

ВЕЛИКИ ЛОВ

ЛУБЕНИЦУ

НА ~~ЛАВА~~

ТАЛАЦ

ЗОРАН ПОПОВИЋ

ФАНТАСТИЧНА ПРИЧА

У ФРИЖИДЕРУ

— Треснуо сам у неку житку кашу и да сам био у свом рођеном телу лоше бих се провео

Да сам могао да се покренем, сигурно бих скочио као јупитер. Човек кога су управо дизали са суседног оперативног стола био сам ја!

Знао сам да нисам склон халуцинарању и да ми мозак беспрекорно функционише, па ни сада нисам помислио да са мном нешто није у реду. Ипак, било ми је несхватљиво то што сам видео. Никакве сумње нема, са оперативног стола су дизали мене, а ја то посматрам са стране и не могу да се помакнем.

Човека са суседног оперативног стола су подигли, ставили пажљиво на носила и пренели у други крај дворане. Једна од сподоба у белом које су га (или мене) носиле, отвори врата неке коморе и у њу сместише моје тело. Сада сам већ о ономе што сам видео почео да мислим као о мом телу а не о мени јер, ипак, ЈА све то посматрам. Затворише врата од коморе и окретоше се мени.

Окружили су ме и посматрали ћутећи.

Хтео сам да их упитам шта се то догађа, али нисам могао ни да пишем. Као да немам језик. Већ сам помислио да га немају ни они, кад један проговори:

— Па, да укључимо и сектор Т!
Говорио је језиком Ганимеђана који сам добро знао.

Бродолом у свемиру

Одједном сам схватио где сам и како сам се ту обрео. У близини Ганимеда на мој брод је нешто налетело и ја сам морао да га напустим само у скафандру. Лебдео сам у слободној кружној путањи око Ганимеда у нади да ће ме неко покупити пре него што потрошим резерве кисеоника. Сећам се само да сам се већ гушио...

Једва да ми је све то пролетело кроз главу, кад сам осетио да могу да се помичем. Одмах сам покушао да се усправим и седнем. Учинио сам то без напора. Затим сам спустио ноге са стола и устао.

Ганимеђани су ме само гледали.
— Па, момци, шта је то са мном догодило? — упитах на њиховом језику.

— Штошта — одговори ми најмањи од њих. — Како се осећате?

— Чини ми се добро...

Он ме критички одмери од главе до пете, објашњавајући ми:

— Рекао бих да је све у реду, сасвим је успео.

То сам ја о себи одувек мислио и то му и рекох, али се он само насмеја:

— Чекајте, тек ћете видети!

Из џепа свог белог мантила извадио је револвер. Обичан, стари и прастари револвер какве сам виђао у музеју. Уперив га је у груди. Претрнух. Ова будала ће још пуцати у мене!

Мешално мешало

Баш то је и урадио! Нешто ме је гурнуло, ја посрнух уназад, али се некако задржах на ногама. Мешално се ухватио за груди, али не напипах никакву рану. Ни крви није било, а ни бола.

— Ђорак! — рекох. — Хтели сте да ме уплашите!

Сагао се, подигао нешто с пода и пружио ми отворен длан. На њему је лежало револверско зрно, мало деформисано. Узео сам га. Још је било топло.

— Па како...?

Мали је изгледа коначно решио да ми прошири видике. Почео је да ми објашњава. Што је више говорио ја сам од запрепаштења све више отварао уста. Мислим да не бих волео да ме неко фотографише са таквим изразом лица.

Када је завршио показао је на љу де око себе.

— То смо све успели да изведемо нас четворица. Главна заслуга припада доктору Аку и инжењеру Мартелеју. Ја сам доктор Цел, а ово — показао је руком на четвртог — електроничар доктор Аупун.

Једва сам успео да саберем мисли. Од целог објашњења доктора Цела ни десети део нисам разумео, али оно главно ми је било јасно.

Од мене су начинили живог робота! Искористили су само мој мозак и стрпали га у савршену човеколику машину снабдевену свим оним што има и прави човек од крви и меса, изузев — крви и меса!

Зашто баш ја?

Зашто?

То су ми управо и објашњавали док сам ја покушавао да сварим ово што сам сазнао.

— Опростите, нисам вас слушао! Хоћете ли ми, молим вас, поново рећи зашто сте то урадили?

Са пуно такта и обзира објаснили су ми да су ме случајно нашли како летим око Ганимеда већ скоро угушен, да су ме спасли али и искористили јединствену прилику која им се тако изненада пружила. Од мене су начинили живог робота јер им је био потребан неко да оде на Јупитер. Сила теже на Јупитеру, као што је познато, огромна је и сваки човек који не би био посебно заштићен, био би просто zdroбљен притиском који тамо влада. Наравно, није никакав проблем обезбедити такву заштиту, али би се тиме покретљивост онога ко иде на ту циновску планету толико смањила да не би могао да уради ни део онога што је требало обавити. Зато је решење било да се човек прилагоди условима, да се направи цео човек, жив човек, од легура које издржавају и такав притисак каква влада на Јупитеру.

— То ми је јасно — рекох — али не видим зашто сам вам баш ја био потребан? Зар није могао било ко од вас да се тако... хм... очеличи?

— Свакако — одговори доктор Аупун. — Досад смо направили на десетине оваких киборга као што сте сада ви и сви су били изванредно успели.

— Па, шта ћу вам онда ја?

— Зато што се ниједан од Ганимеђана киборга није вратио с Јупитера. Можда ћете ви као Земљанин успети! Уосталом, и Земља се интересује за Јупитер, и ви сте слали бродове и са људском посадом и аутоматске станице, али ни ви није имали успеха. Зар не би било и за вас корисно ако овакви успете да одете на Јупитер и да се вратите?

— Било би... ако се вратим! А ако се не вратим?

— Зашто? Сви су се Земљани вратили живи и здрави са Јупитера. Истина, нису тамо ништа постигли јер једноставно нису могли да богзна шта ураде у својим гломазним заштитним оклопима, а са вама је сасвим други случај.

— А колико сам сигуран овако? И сами кажете да вам се још ниједан киборг није вратио!

— Ту у сваком случају није крив материјал од кога су направљени. Он је вишеструко јачи од ваших земљских оклопа. У питању је нешто друго. На вама је да откријете шта.

— А ако одбијем?

— Нико вас неће присиљавати. Само, у том случају остаћете вечити киборг! Ваше тело вам нећемо вратити!

Избор...

Знао сам да је ово очајнички покушај! Ганимеђани су познати у целом Сунчевом систему по својој етици. Па ако они неког на нешто приморавају, онда мора да им је догорело до ноката. Не преостаје ми ништа друго него да пристанем. Вечити живот као киборг, кибернетич-

Чим сам изишао из бродахватио ме је некакав страховит вихор и заковитлао као перце

ки организм, можда би и имао неке предности, али ја ипак више волим овај телесни, макар и био ограничен.

— Дакле, ако одем на Јупитер и установим шта се догодило са вашим истраживачима, добићу своје тело натраг?

— Да!

— А шта је са телима оних који се нису вратили?

— Чувамо их овде у нарочитом фрижидеру-хибернатору, као и ваше, и добиће их натраг ако се врате, као и ви!

— Шта мислите, зашто не долазе по њих?

— То ви треба да откријете!

Ганимеђански брод није био ништа гори од наших. Напротив, био је знатно бољи. Уосталом, захваљујући баш њиховој техници и ми смо успели да продremo и ван Сунчевог система. Овај брод који су ми ставили на располагање био је заиста савршен. Стигао сам њиме на Јупитер тако лако као да сам пошао на излет ван града.

Огромна планета делује застрашујуће чак и на искусног астронаута. Сигуран сам да ми ни све огромно искуство не би помогло да се без компликација спустим на такву грдосију као што је Јупитер, да није било изванредног бродског рачунара који је цео тај посао обавио сам, аутоматски.

Тонем...

Нисам имао времена да стекнем никакве утиске по изласку из брода. Чим сам закорачио напоље захватио ме је некакав страховит вихор и заковитлао као перце. Изгубио сам представу о простору и времену мада све то није трајало више од десетак секунди. Треснуо сам у неку житку кашу и да сам био у свом рођеном телу, лоше бих се провео. Покушао сам да се искобелам. Није ишло. Нешто ме је просто вукло за ноге. Тонуо сам све дубље и дубље. Лагано, али стално. Знао сам да не могу да се удавим и да моје ново тело није осетљиво на такве ствари, али навика и урођени страх учинили су да скоро заурлам у себи када ми је та каша прекрила главу. И баш у том моменту престадох да тонем, мада сам био сасвим сигуран да под ногама немам чврсто тле. И тада чух, у ствари не чух, него више приметих као мисао дотурену телепатски:

— Откуд мозак Земљанина у ганимеђанском киборгу?

У тренутку ми кроз сећање прође све што сам последњих дана доживео. Тај или то чије сам мисли примао, очигледно прима и моје, јер одмах сазнадох:

— Кад сте већ у мени, знајте ви и сви остали Земљани да је ово планета асимилације. Примамо у себе, претачемо и поистовећујемо са свим што је корисно и савршено. Ви се вратите и не долазите нам више. Кад поједете нешто што вам не прија ви то избаците, повратите. И ја такође.

Излетех као запушач из оне жите масе и скотрљах се пред свој брод. Једна ми нога скоро отпаде. Увучао сам се некако и рачунару препустио да ме врати на Ганимед.

Најзад сам опет у свом сопственом телу. Лепо ми је у њему и једва чекам да стигнем на Земљу па да искористим све његове предности.

Ганимеђанима сам поднео извештај о доживљају на Јупитеру и тако се објаснило зашто се њихови киборзи не враћају. Као разлог што су мене пустили назад искористио сам ону оштећену ногу.

— Са јошном слоњеном ногом нисам им био довољно савршен!

Истину сам, дакако, прећутао.

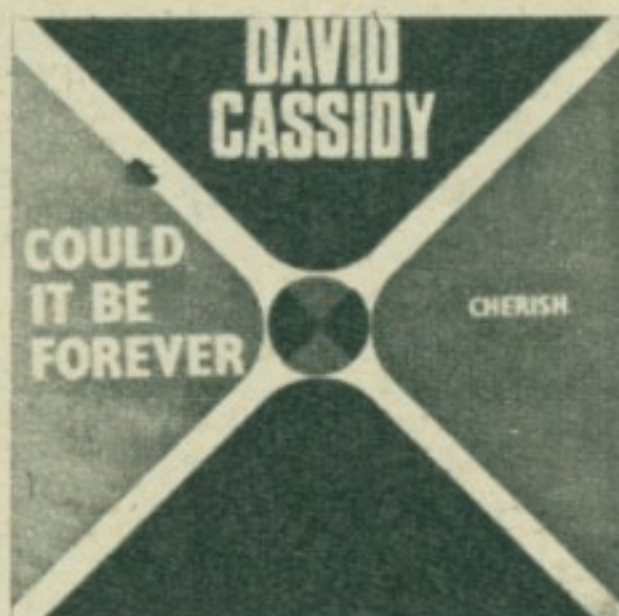
Као прави Земљанин.

ПЛОЧА ЗА ВАС

ДЕЈВИД

Млади амерички певач Дејвид Кесиди одавно је познат америчкој публици. Као гост у телевизијским емисијама чува вене „Породице Кинг“. Дејвид је убрзо постао љубимац младих Американки. Занимљиво је да старија генерација исто тако радо слуша овог талентованог младића. Композиција „МОЖЕ ЛИ ТО БИТИ ЗАУВЕК“ брзо је доспела на врх енглеске топ-листе. Плочу је издао „Југотон“. Цена је 9,30 динара.

РАКЕТА

„Човек ракета“ је један од недавних „свемирских“ снимака Елта на Џона. За свој нови сингл Кинкси су из овог циклуса одабрали снимак „СУПЕРСОНИЧНИ РАКЕТНИ БРОД“. Као и претходни, и овај сингл је првокласно урађен. На другој страни налази се одлична блуз-рок композиција „ТИ НЕ ЗНАШ МОЈЕ ИМЕ“. Плочу је издао „Југотон“. Цена је 9,30 динара.

**ЗВЕЗДЕ
ЗАБАВНЕ
МУЗИКЕ**

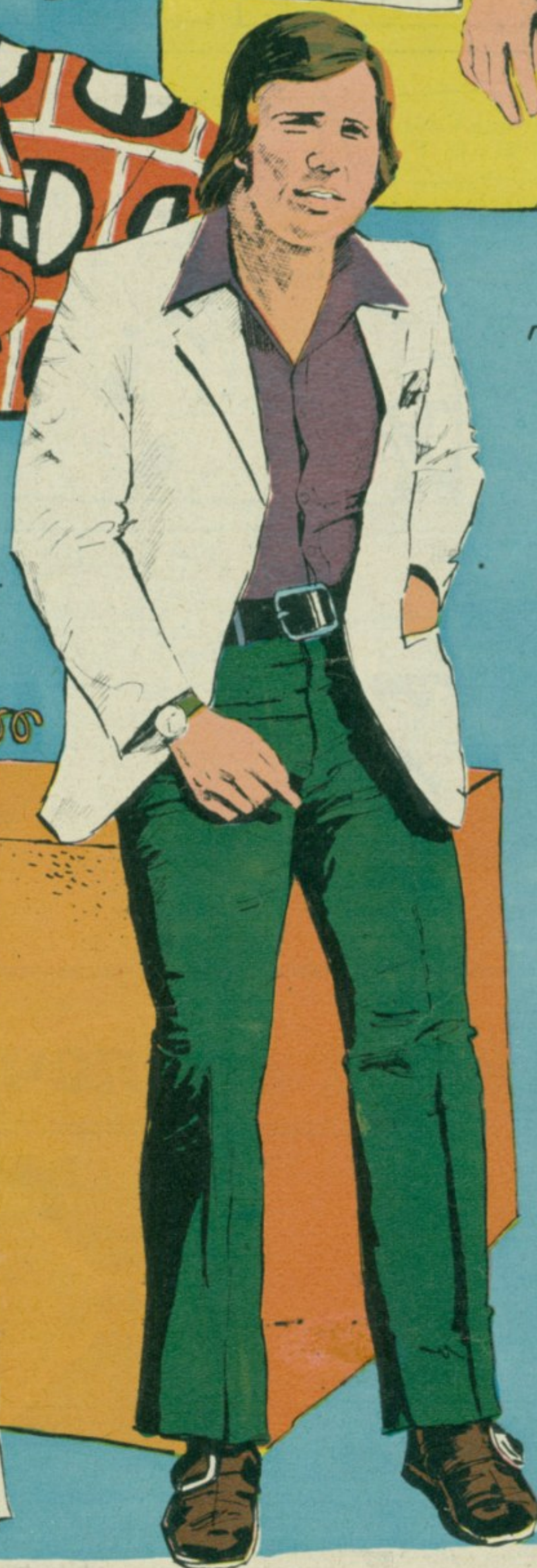
ДРАГАН АНТИЋ

ДРАГАН АНТИЋ
РОЂЕН ЈЕ У БЕОГРАДУ
ПРЕ 23 ГОДИНЕ.
СВОЈУ ПЕВАЧКУ
КАРИЈЕРУ
ЗАПОЧЕО ЈЕ У ЈЕД-
НОМ МАЊЕ
ПОЗНАТОМ
ВОКАЛНО-
ИНСТРУМЕНТАЛ-
НОМ САСТАВУ.
МЕЂУТИМ,
ЊЕГОВА
ЗВЕЗДА
ЗАСИЈАЛА
ЈЕ ТЕК ПРЕ
ДВЕ
ГОДИНЕ.

ЊЕГОВ ГЛАС КОЈИ
ПОДСЕЋА НА ГЛАС ТОМА ЏОНСА
ЉУБИТЕЉИ ЗАБАВНЕ МУЗИ-
КЕ ПРВИ ПУТ СУ ЧУЛИ
У ПЕСМИ „ЗАВЕЖИТЕ МИ
ОЧИ“. БИО ЈЕ ТО ПОЧЕТАК
ПЕЊАЊА КА ВРХУ ОВОГ
МЛАДОГ ПЕВАЧА.

САМ ДРАГАН АНТИЋ
КАЖЕ ДА ОГРОМНА ЗАСТУГА
ЗА ЊЕГОВ УСПЕХ ПРИПАДА
И КОМПОЗИТОРУ АЛЕКСАН-
ДРУ КОРАЋУ. ОН ЈЕ КОМ-
ПОНОВАО ПОЗНАТЕ ХИТОВЕ:
„ЗБОГ ЈЕДНЕ ЖЕНЕ“
И „ВИШЕ НЕЋЕШ БИТИ
МОДА“, КОЈИ СУ ДРА-
ГАНА ПРОСЛАВИЛИ.

ДРАГАН АНТИЋ ЈЕ,
ПЕВАЈУЋИ КОМПОЗИЦИЈЕ
АЛЕКСАНДРА КОРАЋА,
ПОСТИГАО ВЕЛИКЕ УСПЕХЕ
И НА МНОГИМ
ЈУГОСЛОВЕНСКИМ
ФЕСТИВАЛИМА ЗАБАВНЕ
МУЗИКЕ. ЊЕГОВЕ
ПЛОЧЕ ОКРЕЋУ СЕ НА ХИ-
ЉАДАМА ГРАМОФОНА,
А БУДУЋНОСТ
ЈЕ ТЕК ПРЕД ЊИМ.

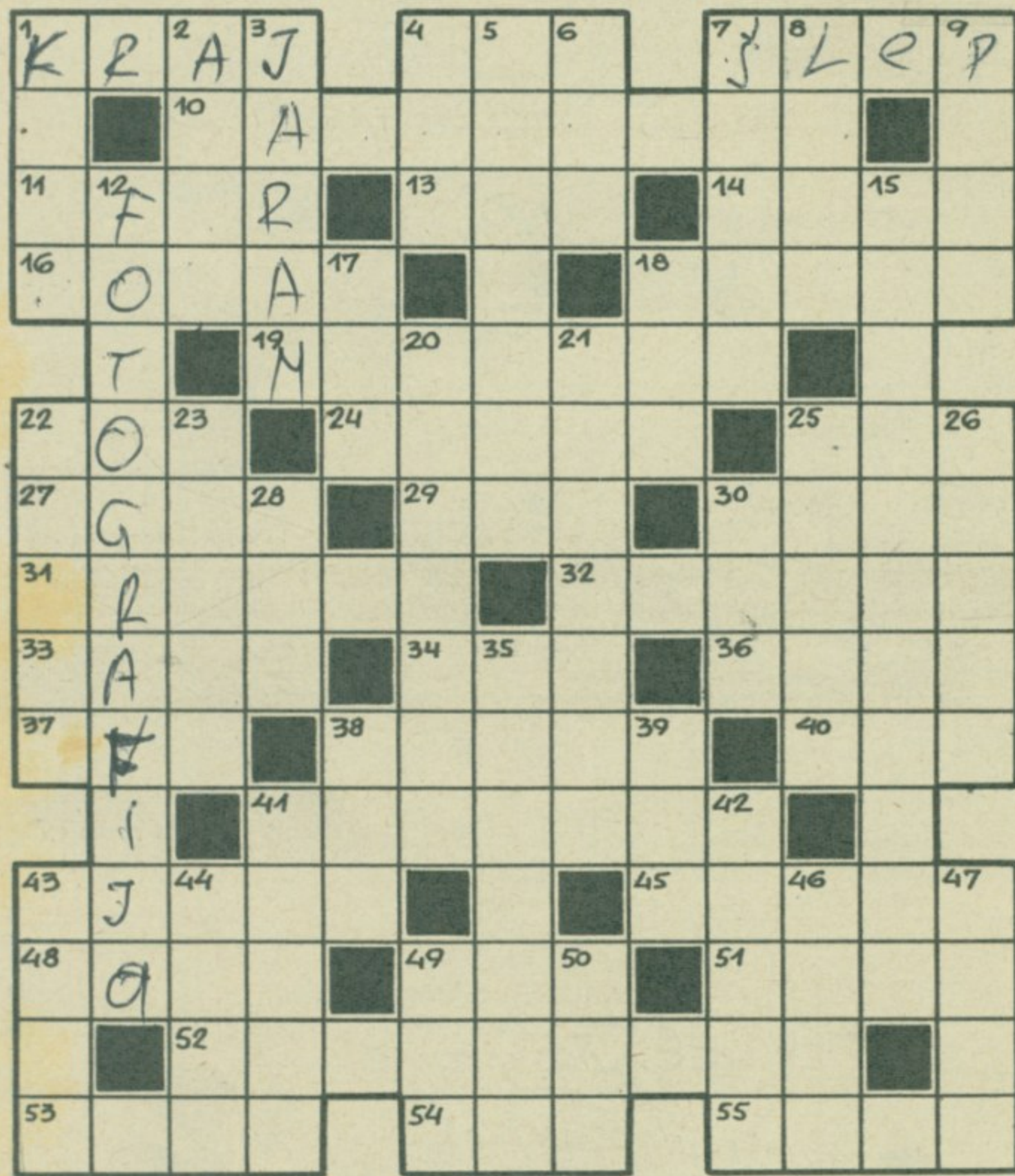

ВОДОРАВНО:

1) завршетак, 4) назив, 7) теретни брод, 10) јужно воће, 11) један од петорице највиших изабраних чиновника у Спарти, 13) старосејудејски цар, 14) планински систем у Европи, 16) етика, 18) узбуна, 19) врста вишања, 22) спортске санке, 24) гласник, скоротеца, 25) крволочна звер, 27) забава, 29) град у Француској, 30) језеро у Италији, 31) племенити метал, 32) област у Хрватској, 33) мрак, 34) имање, 36) орган власти, 37) врста удараца у фудбалу, 38) пужва, 40) бојно коплје код старих Германа, 41) врста јела, 43) врста салате, 45) живци, 48) песник и певач код старих келтских племена, 49) сат, 51) подручје, 52) драги камен плавкастозелене боје, 53) мушко име, 54) оквир, 55) морски сисар, туљан.

УСПРАВНО:

1) жућкастобела боја, 2) митолошки бог љубави, 3) опрема за упрежање волова, ропство, 4) планина на Криту, 5) исмевање, шала, врста шминке, 6) Ужичанин, 7) врста укоснице, 8) тулипан, 9) први ударац при мачевању, 12) слика, 15) предност, 17) раствор смоле у органским растварачима, 18) мера за површину у Енглеској, 20) спортска игра, 21) савремени северноамерички књижевник („Дунгла“), 22) попрсја, 23) товар, 25) такмичење у јахању дивљих коња, 26) лирска песма од четири строфе, 28) грубо сукно, 30) течно ткиво, 35) пустиња у Чилеу, 38) марљивост, 39) име глумца Габена, 41) опера руског композитора Римског Корсакова, 42) шеф полиције у Америци, 43) глас (турц.), 44) део тела, 46) марка аутомобила, 47) некадашње индијанско племе у Јужној Америци, 49) драг, 50) усамљен.

РЕШЕЊЕ УКРШТЕНИХ РЕЧИ

ВОДОРАВНО: 1) сто, 4) драма, 7) бат, 10) канта, м, 11) трема, 12) Ија, 13) стари, 16) кас, ф, 17) окарина, т, 18) куб, 20) амеба, 21) мед, 23) анал, 25) ала, 26) Бари, р, 27) киш, а, 29) жар, н, 30) атаман, 31) марама, в, 32) лињ, г, 34) кот, м, 35) алат, 37) оро, 39) коси, 41) нар, 42) брати, 44) нит, р, 45) граната, с, 46) Ист, 48) Аница, 49) пар, 51) неред, ц, 52) Клара, 53) нинг, 54) амара, 55) тим.

Издаје и штампа НИП „ПОЛИТИКА“ 11000 Београд, Македонска 29. Директор Миролуб Лазаревић. Главни и одговорни уредник Живорад Стојановић, технички уредник Владимир Горбунов. Претплата за нашу земљу: годишња 88,00 дина, полугодишња 44,00 дина, тромесечна 22,00 дина. Претплата за иностранство: годишња 176,00 дина, полугодишња 88,00 дина, тромесечна 44,00 дина. Уплате на текући рачун 608-1-82-1. Годишња претплата у иностранству: ДМ 52.— \$ 14.— Ег 78,40.— Сгр 61,60.— Сгр 72,80. Девизне уплате из иностранства преко Београдске банке — Београд на рачун 608-620-3-3-32000-10-54. Поштански факс 124. Телефон: 24-471, централа 24-191 и 25-761. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 31/1 тел. 22-711.

МАЛА ПОШТА

Крунослав Слабинац

Због једне дивне црне жене
Због њене дивне црне косе

Због једног погледа
гужног у ноћи
Због обећања да ће ми доћи
тужан и сам чекам је ја.

УЧЛАНИТЕ СЕ У КИНО-КЛУБ

Драги Забавнице!
Моји другови и ја основали смо кино-клуб у Храсници. Зато позивамо све

другове и другарице широм земље да се учлане у овај клуб. Заинтересовани нека пишу на адресу:

АМИР ЛУБОВАЦ, Јахоринска 18,
Храсница код Сарајева

Драги Забавнице!

Пошто сам твоја верна читатељка, молим те да ми испуниш једну жељу — објави текст песме „Због једне дивне црне жене“ коју пева Крунослав Слабинац. Унапред ти хвала!

ВЕСНА ВАГИЋ, Сурчин

ЗБОГ ЈЕДНЕ ДИВНЕ ЦРНЕ ЖЕНЕ

Ја гледао сам сунце на истоку
како се буди
И гледао сам облаке и јутро
у тисућу боја
Склапао очи од бола
и скривао сузе
А она је остала тамо далеко у ноћи

Због једне дивне црне жене
Због њене дивне црне косе

Због једног погледа
гужног у ноћи
Због обећања да ће ми доћи
тужан и сам чекам је ја
(Два пута)

Далеко ме носила птица
сребрних крила
У земљу у којој је некад и она била
Толико сам желио срећу и љубав без краја
Али живот ме одио даље далеко од ње

РАЗМЕЊУЈЕМ КАРИКАТУРЕ

Драги Забавнице!
Јављам ти се већ неколико пута, али моје писмо никако да дође на ред. Желео бих да објавим следеће: сакупљам карикатуре познатих личности. Купујући

их и размењујући до сада сам сакупио 2.600 карикатура. Позивам све твоје читаоце који сакупљају карикатуре и желе да их размењују да ми се јаве.

РАДИВОЈЕ МИЛОВАНОВИЋ, Хаџи
Милентијева 10, 3400 Крагујевац

$$\frac{\text{tg} 45^\circ}{\sqrt[3]{64}} = ?$$

КАКО СЕ РЕШАВАЈУ ЗАДАЦИ ИЗ МАТЕМАТИКЕ

Лако и брзо можете и сами научити из књига „ИЗРАЂЕНИ ЗАДАЦИ ИЗ МАТЕМАТИКЕ“ (I књига за први, II књига за други, III књига за трећи разред гимназије, техничких и осталих средњих школа). Књиге садрже комплетну израду свих задатака! Наручите дописницом или писмом са назнаком које књиге желите на адресу: МАТЕМАТИКА — 71001 Сарајево, п. п. 64. Књиге ћете одмах добити и платити поштару кад вам донесе (поузећем). Цена сваке књиге је 40 динара. Ко наручи све три књиге заједно, платиће свега 100 динара!

